

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉Utgifvare
om. för Sv. Missionen i Kina.Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BEKOW.Expedition:
Malmorgsgatan 8.Telegramadress:
»Sinim», Stockholm.Telefon:
Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Genom tron. — Meddelanden från Shensi-distriktet. — Brefafdelningen. — Hur Kinas religioner svika. — En aftonbön. — På knä, Herre. — Olika pröfningar.

Genom tron.

Föredrag af mr Hoste.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Må vi därför vara beredda på, att Gud låter oss genomgå samma erfarenheter som Josef, David eller Elias! — För en tid sedan gaf jag akt på ett par

pärönråd. Det gjorde mig ondt, att en mängd af de omogna små pärönen lågo nedanför på marken; stormen hade skakat ned dem. Jag tänkte därvid på dessa

Herrens ord: "Många äro kallade, få äro utvalda." "Vi hafva blifvit delaktiga af Kristus, om vi annars hålla vår första tillförsikt fast intill ändan", Ebr. 3: 14. Att blifva delaktig af

Kristus betyder icke att komma till himmelen, utan det betyder, att Jesu lif, hans sinnelag utbildas hos oss. Vi måste akta oss, att vi icke såsom de där omogna frukterna genom otro blifva kastade till marken. Må vi därför ej taga anstöt, om många bedröfvelser och svårigheter möta oss! Det finns ingen annan väg,

om vi skola blifva andra till välsignelse. Och när Herren tillåter människor att "fara fram öfver vårt hufvud", må då aldrig en känsla af bitterhet få in- steg i våra hjärtan! "Ty vi, som lefva, öfverlämnas alltid åt döden för Jesu skull, på det att ock Jesu lif må uppenbaras i vårt dödliga kött", 2 Kor. 4: 11.

Herren skådar ned af himmelen och ser, i hvems hjärta detta härliga verk kan ut- föras.

Till fostringen i Guds skola hör ock, att han mer och mer uppen- barar för oss vår egen oduglighet och svaghet. Vi veta, hur bedröf- vad Hanna var, därför att hon ej hade någon son (1 Sam. 1), och ännu andra mö- drar i den heliga historien såsom

Sara, Rebecka och Johannes Döparens moder hade en lång tid samma pröfning. Så låter Herren ofta en tid gå, innan hans tjänare få se någon frukt af sitt arbete. Vi bedja, och det med rätta, att Gud skall låta oss blifva till välsignelse, och att vårt arbete må blifva välsignadt, och så tyckes det

Från konferensen i Yuncheng.

kanske, som om välsignelsen uteblefve; man märker ingen frukt. Då gäller det, att vi foga oss i detta förhållande, att vi låta oss nöja med att, som det synes, duga till ingenting, att vi äro villiga att sättas på sista bänken, medan andra få komma i främsta ledet. Vi måste ödmjuka oss under Guds mäktiga hand.

Men vi återvända till profeten Elias. Vi veta, att bäcken Kerit fullständigt uttorkade, och att Elias sedan fick befallning af Gud att gå till hedningarnas land, till en änka i Sarepta. Jag har ofta undrat, om ej Elias hoppats, att Gud nu skulle sända honom till någon rik familj, som lätt skulle kunna underhålla honom, så att han icke behöfde sättas på så svåra trosprof. Men detta blef icke fallet. Hur oväntad och öfverraskande är ej ofta Guds väg till räddning! Herren känner de sina, och han gömmer ibland undan dem på ganska mörka platser. I det mörka land, hvarifrån Baalsdyrkan härstammade, fann han en änka, som hade en härlig tro, och som var villig att underhålla profeten. Denna änka var icke blott fattig utan hade hungersdöden för ögonen, och nu säger Elias till henne: "Tillred först en kaka bröd åt mig, och sörj sedan för dig och din son." Hvilken vederkvickelse, hvilken glädje för Herren att finna en sådan kostelig tro hos denna kvinna! — Här kunna vi ock hämta den dyrbara lärdomen, att vi, om ock fatiga, kunna gifva mer än de rika. Herren räknar icke efter summans storlek utan efter det, som gifvaren har kvar för egen räkning. Änkan i templet hade med sina två skärftvar gifvit mer än alla de andra.

Profeten Elias' lif visar oss ock *bönens* makt. "Elias var en människa såsom vi, och i en bön bad han, att det icke skulle regna, och det regnade icke i tre år och sex månader. Och han bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden frambragte sin frukt, Jak. 5: 17, 18. — Låtom oss icke glömma, att bönen är det viktigaste i samarbetet med Gud! Gud vill bruka sina barn till att bedja för andra, och genom bön kunna vi öfvervinna fienden i andras lif. I bönen lära vi ock förstå Guds vilja och inse, hur vi skola behandla andra människor. Hufvudsaken i arbetet är, att vi förblifva i förbindelse med Gud och äro så förtrogna med Guds Ande, att han kan säga oss, huru vi skola förhålla oss i Guds församling med dess olika lemmar. Vi behöfva blifva så införlifvade med Guds ord, att hjärta och sinne äro uppfyllda däraf, och att vi i hvarje särskildt fall förstå att använda det rätta ordet. Det rätta ordet i den rätta stunden, huru kosteligt är det ej!

Herren lära oss bedja icke blott för det egna

arbetet utan för hela världen! Vi sammanträffa ofta med människor, som älska varmt. Men de älska sig själfva, och det är icke godt. Vi träffa andra, som älska sina närmaste, och det är bättre, men också däri kan mycken själfviskhet ligga dold. Paulus säger: "Kristi kärlek tvingar oss." Den kärleken för oss därhän, att vi bedja för hela världen.

Meddelanden från Shensi-distriktet.

Missionär *R. Bergling* skrifver bl. a. om verksamheten i *Hancheng* och *Hoyang* under 2:dra kvartalet.

Allteftersom tiden framskridit efter vår ankomst hit ha utsikterna ljusnat. Herren har på flera sätt visat, att han är ibland oss och genom sitt ord och sin Ande drager den enes hjärta efter den andres till sig.

Gosskolan var alldeles full af elever vid kvartalets början, och *opieasylerna* voro om möjligt ännu mera uppfyllda. På flera af skolgossarna hade Guds Ande länge verkat, så att de kommo och begärde dopet. Detsamma var förhållandet med många opiepatienter. De senare fingo dock alla vänta till hösten, enär vi ansågo dem böra stå en sommar på prof.

På *utstationerna Tsan tsuen*, norrut, och *Lin-ho*, söderut, har de gudstjänstfirandes antal mer än fördubblats under våren. På vår utstation *Ü-lin* ha gudstjänsterna på nytt upptagits och hållas i f. d. bibelkvinnan *Uangs* hem. Initiativet därtill togs af under vintern afvanda opiepatienter från *Ü-lin*, hvilka också i början ledde gudstjänsterna. Sedermera ha lokalpredikanterna från *utstat. Lin-ho* öfvertagit ledningen.

Om stormötena i *Hancheng* och *Hoyang* och om den uppmuntran, de bragte oss, har jag redan meddelat. Att flera af de nydöpta efter hemkomsten visat mycken frimodighet att bekänna Kristus, hafva vi hört och glädjas mycket åt.

I maj flyttade vi öfver till *Hoyang* och med oss några opiepatienter, som icke hunnit sluta sin afvänjning. Sedan hafva vi delvis varit sysselsatta med att ställa i ordning och reparera.

Endast 18 församlingsmedlemmar funnos här vid vår hitkomst. En af dessa har sedan dess dött. 6 nya tillkommo dock vid vårens stormöte.

Något behof att söka sanningen märka vi likväl icke hos någon folkklass här. Vi tro dock, att opiekräftet skall tvinga en skara in i våra asylor i höst. Dessa skola då få *tid* att höra. Må Herren öppna deras öron!

I *Peh shui hsien*, den sist öppnade utstationen, där vi ha gatukapell, ser det i yttre afseende mer lofvande ut än på någon annan af våra platser. Kanske Herren på detta sätt vill glädja den, genom hvilkens frikostiga gifva detta arbete kunnat upptagas.

Våra till Hoyang och Hancheng hörande 8 utstationer, som sakna stadigvarande evangelister, hafva, så långt krafterna sträckt sig, besökts minst 1 gång i månaden.

Af våra 5 gatukapell ha 4 hvarje dag stått öppna för besökande. Morgon- och aftonbön har hållits dagligen, men af brist på krafter och af ekonomiska skäl hålles offentlig predikan i de 5 kapellen blott 3 gånger i veckan utom på söndagarna.

Den 7 juni hade vi glädjen hälsa fröken Emy Ohrlander välkommen hit. Vi tacka Gud innerligt för nya systrar, ty vi känna här behofvet af dem oändligt stort.

Den 14 juni fingo vi sedan välkomna våra vänner Olsson.

Pröfningar hafva vi också haft under det gångna kvartalet, mest i form af rättgångar, i hvilka flera troende blifvit indragna och fått lida oskyldigt.

* * *

Ur missionär *H. Linders* berättelse för 2:dra kvartalet från *Tungchow*.

Under en månads tid vistades jag med familj på utstationen *Pucheng*. Min hustru, biträdd af ett par bibelkvinnor, fann vid de dagliga husbesöken många hem och hjärtan öppna för evangelium. Inbjudningar att hålla möten i hemmen inkommo från intresserade i olika delar af staden och mottogos med tacksamhet. Herren kändes nära vid dessa möten.

Verksamheten bland *Puchengs* män bestod i besök i affärslokaler, mottagning på stationen och gatupredikan, hvarjämte de troende samlades till bibelläsning om aftnarna. Besök gjordes i köpingen *Hsing shi chen*, en ganska viktig marknadsplats, där gatupredikan upptogs väl.

Våra offentliga möten i staden *Pucheng* voro talrikt besökta af både män och kvinnor. Till gästrummen kommo också många. Besöket gaf oss i allo stor uppmuntran.

På stationen i *Tungkwan* har gatukapellverksamheten fortgått som förut. — Fru O. Svensson har fortsatt med den medicinska verksamheten bland kvinnor och barn. —

I *Tungchow* iordningställdes vår gamla lägenhet. Under tiden köpte vi en ny tomt med en del mindre hus. Sedan dessa reparerats, ha vi fått en ganska god utstation därstädes. I saknad af underhållsmedel och personal för den förra lägenheten ha vi uppsagt den och önska koncentrera verksamheten bland soldater och andra i den nya lokalen.

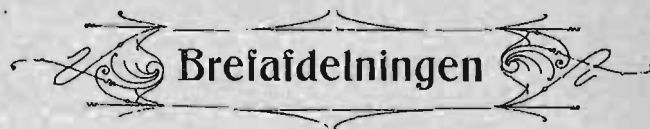
Värmötet i *Tungchow* var ganska väl besökt. 6 män och 7 kvinnor fingo vi glädjen genom dopet intaga i församlingen. Trots den dyra tiden betäcktes utgifterna för mötet helt och hållet af de infödda. Vi hade vid predikan värdefull hjälp af broder R. Bergling. Det var ett godt möte, för hvilket vi tacka Herren.

Bokspridningen har fortgått genom kolportören Chao och evangelisterna. Omkring 20,000 bibeldelar och traktater ha distribuerats. — — —

Af *gösskolans* omkring 30 elever hade vi glädjen döpa 2 af de äldre lärjungarna. Den ene af dessa var aflidne evangelisten Kaos äldste son.

Utsikterna för evangelium synas här i *Tungchow* vara goda. Den stora frågan är, huru vi skola kunna få arbetare, motsvarande de stora behofven.

Sjuklighet, som drabbat hvar och en af oss i min familj, har på nytt påmint oss om ordet: "Vi hafva denna skatten i lerkär!". Stort är, att kraften finnes hos Herren, och att den ofta uppenbaras i vår svaghet.

Hoyang 16 juli 1913.

Aldrig har tiden synts mig gå så fort, som härute i Kina. Dagar och veckor liksom rulla bort. Det är nu öfver 2 månader, sedan vi lämnade *Yangchow*, och här i Hoyang har jag redan varit en månad. Jag är så tacksam mot Gud, som låtit mig komma till en så hälsosam plats och allt hittills vara frisk. Det är en stor nåd att få vara härute och på ett särskildt sätt stå för Mästarens räkning.

Jag tänker ofta på de unga därhemma, som möjligen redan hört Herrens kallelse att utgå, men som kanske bäfva för försakelsen. Om de endast kunde ana, hvilken djup frid och lycka man erfär, skulle de hasta ut att fylla tomrummen.

Jag är inackorderad hos syskonen *Bergling*, *Anna Rosenius* hos syskonen *Olsson*. Vi ha det så godt tillsammans. Jag får ju mest, så att säga, stå och se på, hur Gud verkar och segrar genom syskonen. Dock hoppas jag nästa söndag få börja en liten söndagsskola, och till hösten blir det nog utom studierna litet mer att göra. — — —

Hjärtliga hälsningar från oss alla här.

I Herren tillgifna
Emy Ohrlander.

* * *

Hoyang 16 juli 1913.

— — — Vi hade nyligen en uppmuntrande färd till en by, som ligger en mil härifrån. Vi skulle nämligen besöka en kvinna vid namn lang. — — Vi blefvo väl mottagna och bjödos på "mien" (kokta degstrimlor) och grönsaker. Två söner, som voro hemma, och sonhustrun voro mycket vänliga. Sonhustrun sade: "Under det mor var borta, bad äfven jag, innan jag började äta, såsom mor har lärt mig. Jag skall också såsom mor sy mig stora skor, ty äfven jag vill tro på Gud."

De voro alla enkelt landtfolk, och det kändes så godt att tala med folket. lang var också så ifrig, att människorna skulle få höra om den rätta vägen till himmelen. "Jag har gått oräit väg alla dessa år", tillade hon. — —

Eder i Herren tillgifna
Dagny Bergling.

* * *

Missionär M. Ringberg, som under den hetaste tiden vistats i Japan, skrifver därifrån:

Karnizawa, Japan, 28 juli 1913.

Kära missionsvänner!

När jag tänker tillbaka på den gångna våren och försommaren, är det med en känsla af innerlig tacksamhet till Herren, som varit så god mot oss och ej lagt tyngre börda på oss, än vi förmådde bära. I det distrikt af Honan-provinsen, där S. M. K. har sitt fält, föll efter många månaders torra rätt ymnigt med regn, så att skörden ansågs vara räddad. Och det lugnade folkets sinnen. I vårt distrikt, d. v. s. väster om Honanfu, voro förhållandena visserligen svåra, och nöd rådde mångenstädes, men ställningen var ändock ej så förtviflad som på ett vidsträckt område österut från Honanfu ända till Kai-feng. Där föll intet regn, eller ock kom det något litet men alldeles för sent. Af svält och umbäranden dog folk på många platser som flugor. Missionärerna sökte där att hjälpa så långt som möjligt genom att anordna nödhjälpsarbeten — hufvudsakligen makadamisering af gator samt sömnad för kvinnorna. Men dels fruktade ämbetsmännen för upplopp, om nödlidande i stora massor samlades till städerna för dessa arbeten. De ställde sig därför afvisande. Dels hade man i det längsta hoppats på och bedit om regn. Arbetena började också så sent, att de, som hoppades få en om än aldrig så liten skörd, föredrogo att stanna hemma och rädda, hvad som räddas kunde. Och så vill man ej gärna lämna det lilla hemmet, huru utarmadt det än är, af fruktan för röfvere, som i större och mindre skaror ströfva omkring i de nödlidande distrikten och söka, hvad de uppsluka månede. Dessa röfvere äro mestadels personer, som slå sig på plundring, först när hvarje annan utsikt att erhålla existensmedel gått om intet. I förtviflan bry de sig ej om hvad de göra: deras lif är ju ingenting värdt.

Så kom det sig, att en man, som förut varit välbergad, genom upprepade besök af röfvarband blifvit utplundrad på allt hvad han ägde, eller fått det uppbändt. Nu bad han en röfvere kosta på honom ett dödande skott. Det vore bättre att bli skjuten än att svälta långsamt till döds.

Och så kom det sig, att en kvinna förgiftade sex personer i sitt hus endast för att slippa se dem svälta ihjäl.

Detta är blott två fall, som händelsevis kommit till min kännedom från en grannstation, där man nu

i vår — eller snarare i maj och juni — gjorde hvad man kunde för att mildra nöden. Det torde ej vara svårt att uppleta en mängd andra liknande fall.

"Enighet ger styrka", heter det. Så förenade sig de många små röfverebanden under en gemensam höfding, för sin djärfhet kallad "Vargen". Och fastän en för kinesiska förhållanden så hög summa som 15,000 kronor blifvit satt som pris på hans hufvud, har man ej lyckats gripa honom. Hans band hade en gång lyckats komma öfver några kanoner, och från lördags afton den 14 juni till måndag morgon den 16 besköto de oafbrutet en stad söder om Honanfu, där norska missionärer arbeta. De ovana artilleristerna förstodo emellertid ej att bruka sina vapen rätt, utan till lycka för invånarne gingo skotten öfver staden. På andra sidan denna dödadades dock en mängd folk oförtänt.

När dessa röfvere ha velat bemäktiga sig en stad, ha de stundom med framgång begagnat sig af följande list. En del af dem ikläda sig soldatuniformer och marschera till stadporten. Denna öppnas för dem, i tanke att de äro regeringens soldater. När sedan återstoden af bandet infinner sig, lämnas dem tillträde af de innanför varande kamraterna. Och sedan är samhället hemfallet åt plundring.

Det är med tanke på huru vi blifvit bevarade för granndistriktets nöd och svårigheter, som jag ville bedja eder att särskildt tacka Herren för denna hans nåd. "Förgät icke, hvad godt han dig gjort hafver." Eder

Malte Ringberg.

* * *

Kikongshan den 30 juli 1913.

— — — Så länge har jag känt min plikt att sända ett par rader till "Sinims Land", men utom det, att arbete af flera slag strängt tagit tiden i anspråk, känner jag mig så trött, då detta släpper efter allt emellanåt, att det ej går att skrifva. Vi hade ej ämnat resa hitupp till Kikongshan förrän i början af denna månad, men så blef vår lille Nils mycket sjuk i dysenteri, så att vi fingo lof att resa från Honanfu i slutet af juni. Sedan han blef bättre, reste jag tillbaka till Honanfu och har just kommit åter hit för några dagar sedan. Nu är gossen, Herren vare lof, fullt frisk igen.

Vi kunna ej nog tacka Herren, att vi ha denna tillflykt här uppe. Denna sommar har emellertid ej varit synnerligt varm hittills. Ett ymnigt regn har fallit öfver hela vårt fält, hvilket åstadkommit svalka. Höstskörden är ock mycket lofvande, hvilket är en stor nåd, ty annars hade vi i höst kommit att stå inför en långt allvarsammare hungersnöd, än den som varit hittills.

Då jag nu var åter nere på slätten, besökte jag Sinan och lensi. På den förra platsen håller ett rymligt och treffligt skolhus på att växa upp. Maria Pettersson är kvar där under sommaren och öfvervakar detta arbete.

I höstas fingo vi i Honanfu döpa en byggmästare, som under flera år arbetat vid järnvägarna och fått lära mycket af utländska ingenjörer. Han bygger nu skolhuset i Sinan, och jag tror, att han blir en riktig Herrens gåfva till vår mission på fältet just för byggnadsarbeten, ty äfven om man lyckas få en duglig mästare ibland icke troende, så blir man i alla fall bedragen på ett eller flera sätt.

I lensi ha de troende, särskildt i en by, fått gå igenom rätt hård pröfning, på grund af att de ej betala teaterpengar. En af dessa nya sökare, som varit med ett par månader, hade blifvit slagen så, att han måst ligga till sängs i 2 veckor. Allting har varit så lugnt där förut, och Herren har väl sett, att det behöfdes litet motgång äfven där. Ledsam nog fann jag, att ett par af de troende kallnat i sina hjärtan. Vi använde söndag e. m. för att se efter, hvad Guds ord lärer om förföljelse, och jag tror, att många af dem fingo en annan syn på hvad de gått igenom. En annan sida är måhända, att då Guds verk går framåt, gör fienden sitt bästa för att motverka detsamma. Ett fall i Honanfu församling ha gjort oss sorg under sista tiden, och en har måst uteslutas ur församlingen. Gifve Herren oss nåd och visdom att vara herdar efter hans hjärta! — Det har känts mig mycket svårt detta sist gångna år, att så mycket annat arbete upptagit min tid, att jag mycket litet fått ägna mig åt bibelklasser samt det direkta evangelisationsarbetet. Herren känner dock allt och räknar med våra krafter.

Vi lefva åter i oroliga tider härute. Tidningarna därhemma ha nog långt före detta meddelat om det inbördes krig, som f. n. pågår mellan norra och södra Kina, eller kanske rättare, mellan regeringen och det socialistiska partiet, som kallas "Kueh ming-tang". Dessa oroligheter ha vi fruktat länge, och det ser ut, som om de ej kunnat undvikas. Ett djupt rotadt missnöje, som gränsar till hat mot Yuan Shih-kai och hans regering, finnes i både norr och söder, ehuru mest i de södra provinserna. Orsakerna härtill äro nog flera, men de mest påtagliga äro mordet å Song, hvari vissa medlemmar af regeringen tydligt äro inblandade, samt det s. k. "fem-maktslänets" avslutande trots parlamentets upprepade och ifriga protester, och dessutom Yuans militärvälde. Jag var rent af förvånad att både i Honanfu och på resan finna, hvilken stor del af hans egna provinsmän, äro hans bittra fiender, mest af ofvannämnda skäl. Regeringens trupper ha hittills varit de segrande i det stora hela, men äfven om dessa lyckas fullt besegra regeringens motståndare på slagfältet, så blir därmed ej missnöjet beseград utan tvärtom, och detta gör situationen så mycket mer komplicerad. Oppositionens ledare, general Huang-hsing, säges vara redo att fly till Japan, och Sun yat-sen tros få dela hans öde.

Här på trakten, såväl som uppe på vårt fält, är allting lugnt, såvidt vi veta, med undantag af den oro, som röfvere och plundringslystna soldater åstadkomma. Detta äro vi dock numera så vana vid, att vi ej mycket fästa oss därvid. Vi bedja till Herren och hoppas, att dessa oroligheter ej må hindra oss i vårt arbete, då hösten kommer, och att

våra syskon, som äro färdiga att komma ut, ej heller må bli hindrade. Dagligen anropa vi ock Herren om medel.

I Herren varmt tillgifne
Rikard Andersson.

P. S.

Ledsamt nog märkte jag, att ett par misstag kommit in i sista kvartalsberättelsen (i förra numret). Det var uppgifterna angående de döptes och sökarnas antal vid sista stormötet i Honanfu. De förras antal var 11 i st. för 12, och de senares 53 i st. för 44.

D. S.

* * *

Tungchowfu den 30 juli 1913.

*Tålmod behöfven I, på
det att I mån göra Guds vilja.*

— — — Vi hade regn i början af juli, men nu ha vi haft några riktigt varma dagar. Vi äro dock, Herren vare pris, friska, ehuru trötta. Lilla Edna är duktig. Tjock och fet är hon och en riktig liten solstråle, som ler mot alla, hon ser. Häromdagen var jag ute på bjudning i ett hem här i staden, hos en kvinna, som ej är församlingsmedlem, men som ofta kommer till mötena. Edna var med och beundrades, förstås. Kineserna tycka ju mycket om barn.

Jag började sjukvårdsarbetet i juni månad men måste sluta upp med det under den hetaste tiden, ty krafterna räcka ej till. Då det blir svalare väderlek, hoppas jag åter kunna upptaga detta arbete. Det drar folk om inte annat.

Soldater komma rätt mycket till mötena. De ha åtskilligt att göra nu. Förra veckan utspreds det ryktet, att det skulle bli upplopp här. Detta kväfdes dock i tid. Flera personer grepos. En dag afrättades 7 personer, bland dem en butiksägare, i hvilkens lokaler påträffades patroner och gevär samt listor med namn på en hel del upprorsmakare. Omkring 5 personer ha ytterligare afrättats.

Faror lura öfverallt här. Herren bevarar dock de sina för många farligheter. För ett par veckor sedan blefvo stora tegelstenar nedkastade öfver taken på vår gård. De föllo våldsamt ned på stenläggningen, just på en plats, där vi ofta gå, och där min kvinna brukar sitta med vår lilla flicka. Hur lätt hade inte en olycka kunnat ske, om inte Herren bevarat oss. Hur stort att bli bevarad från människors onda anslag! — Evangelisten Hsie gick in till värdshusvärden här intill och manade honom att bättre hålla reda på sitt folk. Sedan ha vi inte haft någon olägenhet af dem.

Icke äro vi älskade af detta folk i allmänhet. Af många räknas vi till de hatade utlänningarna utan åtskillnad. Denna stads befolkning är hård och otillgänglig. Det behöfs verkligen tålmod för att kunna göra Guds vilja, ty uppmuntran i arbetet är ringa, men sådant, som är ägnadt att göra en modfälld, finnes i rikt mått. Vi behöfva förbön

Vi behöfva också tro, att Herren *skall* göra något för denna plats. Det har blifvit så vanligt att anse Tungchow-folket omöjligt. Inte blott vi och våra troende frestas att se i mörkt utan äfven hedningarne, som säga, att Tungchow-folket är utan möjlighet till frälsning. Dock för Gud är ingenting omöjligt, blott vi inte hindra honom genom vår otro. Gud gifve oss tro till att vänta stora ting! — —

I Herren förenade
Olga Svenson.

Hur Kinas religioner svika.

Af fru J. Cochrau.

På väg hem från Kina kom jag en dag ombord på ångbåten i samtal med en högst elegant klädd dam.

„Jaså“, sade hon, „ni är en verklig missionär? Jag har alltid önskat att få träffa en sådan. Jag har vistats i Birma sex månader; jag har studerat buddaismen och varit i buddaistiska tempel. Jag har sett dessa ståtliga Buddabilder och otaliga, som kommit att tillbedja i templet. Allt var i hög grad imponerande, och jag anser, att ni, missionärer, handla mycket dåraktigt, då ni gå ut till sådana länder som Birma och Kina, där de infödda ha så upphöjda religioner, nyttiga för dem på alla sätt, för att påtvinga dem kristendomen, en religion, som inte på något vis lämpar sig för dem.“

Denna kvinna hade vistats i Birma sex månader. Hon hade bott på ett fint hotell, hade ätit den kost, som efter utländsk matsedel där serverades, och hela tiden begagnat europeisk dräkt. Jag har tretton år vistats i det inre af Kina, bott i de inföddas hus, burit de inföddas dräkt och ätit deras kost. Denna kvinna talade icke ett ord af det birmanska språket, medan hvarje nytt kinesiskt ord, jag fått lära, gifvit mig en ny inblick i kinesernas lif och tankegång. Jag visste, att denna kvinna hade alldeles orätt och försökte äfven säga henne det. Hon lyssnade otåligt några ögonblick och utbrast sedan:

„Ja, ni har naturligtvis er åskådning och jag min. Vi se saken från alldeles olika synpunkt.“

Ehuru jag icke lyckades öfverbevisa henne skall jag kanske kunna öfvertyga andra med för sanningen öppna sinnen om att hon hade orätt. Jag ville så gärna, att mina vänner i hemlandet skulle ha reda på fakta och kunna omtala för andra, hvilken verkan dessa „upphöjda“ religioner hafva på kineserna.

En gång, när en sådan där fruktansvärd hungersnödsperiod, som då och då öfvergår denna del af Kina, hade inbrutit, sökte min man och en af hans medhjälpare uttänka planer för anskaffande af lifsmedel åt de nödlidande. Man föreslog, att bröd skulle tillverkas af skidorna till ett slags bönor, som växte ganska rikligt.

Men den infödde medhjälparen skakade på hufvudet: „Kineserna“, sade han, „äta visserligen gärna detta slags bröd. Det ger en känsla af mätt-

nad, men det innehåller ingen näring. Man svälter ihjäl, om man har detta till sin hufvudsakliga föda.“

Det gamla Kinas „upphöjda“ religioner hafva samma verkan. Kineserna känna sig tilltalade af dem och så att säga lefva af dem. Men under tiden hålla deras arma själar, dem ovetande, på att svälta ihjäl.

Det talas så mycket om *konfucianismen* såsom familjens utomordentliga religion, emedan den påbjuder tillbedjan af förfäderna. Men en af dess förnämsta lärdomar är, att männen icke skola älska sina hustrur. En man, heter det, skall alltid älska sin broder men icke sin hustru, ty förlorar han sin broder, hvar skulle han väl då få en annan? Men förlorar han sin hustru, är det lätt att få en annan. Detta gör det konfucianska hemmet till ett område, där mannen är en stor tyrann och hustrun en halft upprorisk, genomolycklig slafvinna. De intaga aldrig en måltid tillsammans, och barnen äta aldrig med sina föräldrar. Så länge sönerna äro små, behandlas de med den största ömhet af sina mödrar. Ja, dessa öfverhopa dem med kärlek och smekningar. Men det dröjer icke länge, innan de lära sig att visa henne förakt och otacksamhet.

Konfucianismen vill icke veta af små flickor, ty dessa äro, heter det, till ingen nytta. En flicka kan icke tillbedja förfäderna. Att ha en flicka eller möjligen två kan gå an. Men i den del af Kina, där jag vistats, är det vanligt, att om i en familj mer än två, högst tre flickor kommit till, de andra dödas. En afton märkte jag, att en af mina skolflickor såg mycket besynnerlig ut. Plötsligt hviskade hon något till de kamrater, som sutto henne närmast, och så började de hviska till andra. Jag frågade, hvad som stod på, och fick slutligen det svaret:

„Hon mår illa, för att de hålla på och döda en liten flicka i hennes hem.“

„En liten nyfödd?“ utbrast jag.

„Ja“, svarade flickan, „de ha tre flickor förut, och just nyss ha de fått en till. Jag är så ledsen, för det var en så liten rar, knubbig unge. Jag kunde inte se på, när de dödade henne.“

„Skynda dig“, bad jag, „och hämta hit din lilla syster! Jag skall ta hand om henne.“

Hon sprang. Men innan hon hunnit hem, hade det arma lilla barnet tagits af daga på ett sätt alltför ohyggligt att omtala.

Så ha vi *buddaismen*. Mången tänker sig buddaismen som en idealernas religion. Men som sådan sviker den alldeles. Jag skulle vilja kalla den för en religion utan alla ideal, emedan den är så genom-självisk. Hvarje buddaist tänker blott på ett, och det är på sig själf. Allt hvad han gör, går ut på att öka hans meriter och föra honom själf litet högre. Du kanske ser en buddaist ute på gatan böja sig ned för att maka undan en stor sten, som ligger på vägen. Han gör det icke, för att det skall bli lättare för andra att komma fram, utan för att själf bli mer förtjänt af himmelen.

En annan religion, som mycket låter tala om sig, är *taoismen*, grundad af Laotse. Den anses som Österns stora andliga religion, och det påstås, att Laotses skrifter äro underbara. Men det finns

ingenting mer oandligt och vidskepligt än taoismen. Dess anhängare lefva under en ständig fruktan. De äro rädda för att gifta sig och för att begravva sina döda, om de icke fått visshet om att den rätta tiden är inne. Prästerna bestämna denna, och om de utsätta en dag månader eller år efter dödsfallet, så sker icke begravningen förr, och hela tiden skall den döde stå kvar i huset. På liknande sätt förhåller det sig med allting.

Ingen varelse i Kina är f. ö. så föraktad som en taoistpräst. Vill man i detta land icke ha en flicka, så dödar man henne; vill man icke ha en gosse, så gör man honom till taoistpräst. Bättre är dock själfva döden än en taoistprästs lif.

Taoisterna frukta också ständigt de onda andarna omkring sig. Allt har enligt deras utsago uti sig en ond ande, som ger sig tillkänna på ett eller annat sätt. Får ett litet barn konvulsioner, då bör det genast "kastas bort", ty den lille är enligt taoismen i själfva verket en liten djäfvul i människogestalt.

På en resa med s. k. husbåt hade jag tillfälle att såsom aldrig förr blicka in i djupet af den taoistiska vidskepelsen. Jag bodde i en liten hytt i båtens akter. Skepparens hytt var skild från min blott genom en pappersvägg. Och för att bättre kunna se, hvad jag hade för mig, hade mina grannar stuckit flera håll i denna vägg. Genom dessa kunde också jag se, hvad som tilldrog sig inne hos dem. Den gamle skepparen blef häftigt sjuk, och jag kunde till en början omöjligt sofva för hans jämmer.

Där jag låg, hörde jag honom en morgon säga: "Jag har ätit min stora rök." Hustrun visste väl, hvad han hade gjort. Han hade ätit det opium, han skulle haft för sin morgonpipa. I öfver en timme grälade hon på honom. Ja, jag har aldrig hört en kvinna gräla så, som hon gjorde, på den olycklige gamle. Till sist blef hon så andfådd, att hon omöjligt kunde få fram ännu ett ord.

"O, banna mig intel!" stönade den sjuke. Så blef allt tyst. Det är fruktansvärdt att bevittna, när en människa dör af opieförgiftning. Den arme mannen andades allt långsammare, först kanske tio gånger i minuten, så fem gånger, så två gånger. Så hördes ett långt, långt andedrag, och sedan blef allt tyst. O, hur hustrun klagade och jämrade sig: "Han har gått! Han har gått! Kom igen, kom igen!"

Sedan hörde jag, hur hon uppe på taket ofvanom hytterna ropade på den aflidnes själ för att kalla honom tillbaka. Så följde det fasansfulla, som beledsagar en taoistbegravning. Man lade till vid land och lyckades efter mycket besvär erhålla en dyrbar kista. En tupp anskaffades också, som skulle sitta på grafven och gala för att jaga bort de onda andarna, och så ditlades en mängd papper, hvaraf den aflidne, när han kom tillbaka, skulle tillverka pengar. Allt, som kunde göras, gjordes för den döda kroppen, men själen, den arma kringirrande själen, som den gamla kvinnan trott sig med sin svaga, mänskliga stämma kunna återkalla, hur gick det med den? Hur oändligt många kinesers själar gå icke dagligen in i evigheten! Angår icke detta oss?

En gång blef jag bjuden på en storartad fest i Kina. Först bjödos vi på te och kakor. Sedan

följde tjugufyra förberedande smårätter och på den sexton, som utgjorde den egentliga måltiden. Vårt samtal kom att röra sig kring den hungersnöd, som just då rasade i landet. Vår värd var fängelse-direktör, och på min mans fråga, om också fångarna hade kännning af hungersnöden, svarade han:

"Ja, på ett förfärligt sätt. Tre till fem dö dagligen af svält."

Under samma tak, där denna lukulliska måltid serverats, dogo dagligen tre till fem fångar af brist på föda! Och det, medan tillräckligt med pengar skickats från Peking för deras underhåll! Fängelse-direktören blef allt rikare, och hans hustru gaf lysande fester, men fångarna fingo svälta ihjäl.

Så fort jag kunde, skyndade jag hem. Det hela, tyckte jag, var så hedniskt. Ty just *det* är ju hedniskt att behålla för egen räkning medel, som man fått sig anförtrödda för andras räkning. Plötsligt kom den tanken för mig! "Hvad gör jag? Rundt omkring mig hålla själar på att förgås, och jag har för deras räkning fått lifvets bröd och det i öfverflöd. Jag ger dem ett mål ibland, men det är också allt." Jag kunde bara tänka på mig själf, och huru illa jag utfört det uppdrag, jag fått.

Ack, vi få icke hålla *något* tillbaka af det, som Gud anförtrött oss, afsedt att utgifvas för andra, som hålla på att förgås! Vi måste rannsaka oss själfva och se till, hvad vi ha fått, som är ämnadt för Kina, och så bära fram allt detta till Mästaren, alldeles som den lille gossen, som omtalas i evangelierna, en gång bar fram sina bröd och fiskar. Då skall Herren Jesus taga vårt lilla förråd, välsigna och bryta det, och så skall det räcka för Kinas millioner.

En aftonbön.

Öfvers. af E. Uiff.

Berättelse från Kina för våra små missions-vänner.

Sista söndagen, så omtalar en kvinnlig missionär, beredde Herren mig en stor glädje, och jag önskar, att Ni, små vänner, hade varit med mig vid det tillfället.

Det var afton och började skymma, då jag skulle gå över till det lilla hus, vi systrar bebo. På långt avstånd hörde jag sång, utförd av glada barnaröster, och snart fann jag flera små kinesbarn samlade under ett ackasietråd, planterat på en liten kulle mitt på gården. På kullen stod en liten kinesisk bänk, som skulle föreställa predikstol. Bakom denna stod vår evangelists åtta-åriga son, Tsï-kia, och framför honom sutto på två bänkar hans bröder och systrar samt några barn från vårt hus. De utgjorde församlingen.

Tsï-kia upplyste mig om, att de skulle ha aftonbön, och sedan började han med en inledningssång. Ingen fäste sig vid, att jag stannade, och jag var förvånad över, hur väl de små kinesiska barnen höllo sin aftongudstjänst.

Sedan den första sången var sjungen, yttrade den lille ledaren till sin elva-årige bror: "Var så god och led oss i bön!" Elva-åringen började genast tacka Herren för sabbatsdagen och för det ord, de hört, samt bad Herren låta det sjunka ned i deras hjärtan och hjälpa dem att följa deras Frälsare. När han slutat, sade Tsï-kia: "Nu är syster Lilly så god och leder oss i bön." Jag trodde, att mötet härmed var slut, men nej, även Chü-chen, son till en av våra grannar, skulle bedja. Den lille ledaren föreslog därpå, att en sång skulle sjungas, nämnde numret och tog själv upp den.

Sedan steg den lille mannen ned, och i hans ställe steg den äldre brodern upp på predikstolen. Han började med att föreslå den s. k. "Härlighets-sången", och snart genljöd den stilla aftonluften av denna med klara röster till Guds lov uppstämda sång.

Efter ytterligare bön av två bland barnen började Tsï-chen: "I dag hörde vi i söndagsskolan om fem av vår Frälsares underverk. Kanske Tsï-kia vill berättas för oss det första?" Så förhörde han det ena efter det andra av barnen och lät icke det minsta misstag passera oanmärkt.

Till sist frågade han: "Nå, det sjunde underverket?" "Å", utbrast Tsï-kia, "jag vet inte om mer än sex." "Jo", vidhöll Tsï-chen, "jag vill berättas för er det sjunde. Hör på!" Och så började han enkelt och klart berättas om hur Jesus gick på vattnet. Han kunde, sade han, även omtala ett åttonde underverk. Tsï-chen är mycket intresserad av sin Bibel och kan därför lära andra.

Ni skulle ha sett, hur allvarligt och stilla det lilla sällskapet var. Kanske mer än en av oss vid en jämförelse måst blygas. Ytterligare två sånger sjöngos, och så var denna lilla aftongudstjänst slut.

Med ett lyckligt, vederkvickt hjärta gick jag in. Jag tror, att också Frälsaren gläds över sådana möten bland de små. Det var endast två av barnen, som icke deltagit i bönen. De förklarade, att de icke kunde bedja, att de inte visste, hur de skulle säga. Skola vi inte bedja, att Jesus må öppna även deras hjärtan, och att alla dessa kära små må bevaras som Herrens egendom?

Och nu, kära små vänner i hemlandet, mån icke I få stå efter för dessa kinesbarn! I veten eller borden åtminstone veta mycket mer om Frälsaren än de. Är det också för er en glädje att bedja till Jesus, att sjunga och höra om honom?

De som mig bittida söka, säger Herren, de finna mig.

På knä, Herre!

Den skottske professorn George Adam Smith företog sig för några år tillbaka att i sällskap med två förare bestiga alptoppen Weisshorn. Det stormade häftigt, hvarför uppstigandet var ännu svårare än vanligt. Åter och åter måste äfven förarna hugga

ut trappsteg i isen. Efter många timmars ansträngande vandring uppnåddes äntligen toppen. Den förare, som gått framför, trädde åt sidan för att gifva professorn äran och glädjen af att vara den förste uppe på bergsspetsen. I sin öfversvalande glädje att hafva nått målet och full af längtan att njuta af den storartade utsikten glömde professorn stormen, som däruppe hade fritt spelrum, och ställde sig i hela sin längd på alpspetsen. Men föraren fattade hans arm med ett säkert tag och drog hastigt ned honom med orden: "På knä, herre! Endast på knä är ni säker här."

I en af sina nyligen offentliggjorda predikningar omtalar Smith denna tilldragelse och gör därpå en tillämpning på det andliga lifvet.

Men visst är, att det är icke blott på lifvets höjder, utan i hvilken ställning vi än äro, behöfva vi den påminnelsen: "Endast på knä är du säker."

Olika pröfningar.

Vi kunna icke säga, att somliga pröfningar äro så obetydliga, att vi själfva kunna hjälpa oss igenom dem, men andra åter af beskaffenhet, att Guds hand därvid är af nöden. Nej, de öfvergå allesammans lika mycket våra krafter. Vi finna oss ibland segerrikt burna genom de svåraste pröfningar, medan vi en annan gång känna oss modfälda och förkrossade under de mest hvardagliga pröfningar. Och hvarför det? Jo, emedan vi i det förra fallet äro tvungna att kasta vår omsorg på Herren, då vi däremot i det senare i vår dårskap försöka bära dem på egna axlar.

Mac Intosh.

Stillheten vittnar alltid om ett djupare lif. Den lilla bäcken högt upp bland bergen störtar sig med buller och dån nedför klipporna, men då den svällt ut till en mäktig flod, flyter den stilla framåt. Det verksammaste lif, som någonsin lefvats på vår jord, vår välsignade Mästares, utmärktes af den mest fullkomliga stillhet. Stillhet är ingalunda oförenlig med arbete, men oförenlig med allt jäktande, och jäktande är ett af vår tids stora lyten, på samma gång som det utgör ett af de största hindren för vårt andliga lifs utveckling. Intet förmår förebygga allt oroligt jäktande så som ett flitigt framträdande inför Guds ansikte. Under det vi förbida honom, höra vi honom förebrå oss vår feberaktiga brådska.

C. H. Macgregor.

Låt tviflets stund blifva till en bödens stund, då blir stormen stillad.

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉

Utgifvare

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BESKOW.

Expedition:

Malmorgsgatan 8.

Telegramadress:

»Sinim», Stockholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Tillkomme ditt rike! — Afsked. — Ett besök i Peh-shui. — Från verksamheten i byarna. — "O, om jag hade lydt!" — En kvinnokonferens i Kina. — Strödda meddelanden. — Rättelse. — För missionens förebedjande vänner. — Utresande missionärer. — Redovisning.

"Tillkomme ditt rike!"

"Fader vår, som är i himmelen, helgadt varde ditt namn, tillkomme ditt rike, ske din vilja så som i himmelen, så ock på jorden!" Så lärde Herren Jesus sina första lärjungar att bedja. Han undervisade dem i denna bön om hvad som var ändamålet med deras lif och liksom gaf dem ett lifsprogram.

I första hand riktar Mästaren lärjungarnas blick uppåt mot Gud själf, *vår Fader, som är i himmelen*. I lärjungaskapet hos Jesus skulle sinnet och tanken först riktas mot Gud; i barnaförhållandet till Gud skulle hjärtats varma kärlek i första hand ägnas den himmelske Fadern. Gud själf, vår Fader, som är i himmelen, hans namns helgande, hans rikes tillkommelse, hans viljas skeende skulle intaga första platsen i lärjungalifvet och lärjungabönen. Sedan fick tanken gå nedåt till lärjungen själf och bönen om dagligt bröd, om syndaförlåtelse och frälsning från det onda uppstiga till honom, som har fadersomsorg om barnet.

"Tillkomme ditt rike", så lärde Herren Jesus sina lärjungar att bedja. Hvilket djupt innehåll är det icke i denna de kristnas missionsbön, huru mycket innefattar den icke! I Guds rikes tillkommelse uppfylles bönen: "helgadt varde ditt namn", ty där Guds rike kommer in i ett människohjärta, där blifver Guds namn helgadt, och där Guds rike får härska bland ett folk, en nation, där blifver äfven Guds namn helgadt. — I Guds rikes tillkommelse förverkligas ock bönen: "ske din vilja", ty "Gud vill, att alla människor skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap".

"Tillkomme ditt rike!" Det gifves många jordiska riken, men blott *ett* Gudsrike. Är det icke liksom mottot för världspolitiken: tillkomme *vårt* rike! En kristens politik skall vara: *Guds rikes* tillkommelse.

Hvad är då Guds rike? Härom undervisar oss Herren Jesus i följande ord: "Guds rike kommer icke så, att det med ögonen förnimmes; — — — ty se, Guds rike är invärtes i eder." Aposteln Paulus skrifer i Romarebrevet: "Guds rike är rättfärdighet, frid och fröjd i den Helige Ande." Ju mer Guds rike får inkomma i ett människohjärta, dess mer uppfylles detta människolif med rättfärdighet, frid och fröjd i den Helige Ande. Så ock med en nation, ett folk. — Men Guds rike skall äfven komma i synlig motto, ty af Uppenbarelseboken framgår, att det en gång skall gifvas "en ny himmel och en ny jord, att Gud skall bo bland människorna, att de skola vara hans folk, och att han själf skall vara med dem, deras Gud".

I Guds planer med sitt rike ingår äfven, att han gjort detta sitt rikes tillkommelse i viss grad beroende af rikets undersåtar. Detta framgår redan genom den bön, som Herren Jesus lärde sina första lärjungar att bedja, bönen: "tillkomme ditt rike!" Så är Gudsrikets tillkommelse — missionens mål — i viss mån beroende af dig och mig, som genom Guds nåd i Kristus mottagit detta rike i våra hjärtan. Detta vare sagdt i all ödmjukhet och i djupaste vördnad för Guds rådslut. Säsom kristna hafva vi plikter med afseende på utbredandet af Guds rike.

Har jag, har du känt dessa våra plikter? Äro vi fullt medvetna om, hvad de innebära? De innebära, att missionens Herre har kraf på oss för sin

rikssak. Ingen kristen har rätt att ställa sig likgiltig inför missionen. Vi kunna icke skilja missionens Herre och hans riksintressen från hvarandra. Och Herren kräver af oss kristna, att vi hvar och en göra vår insats i arbetet för hans rikets tillkommelse. Han har i sitt rådslut gjort Gudsrikets tillkommelse i viss grad beroende af din och min kärlek, dina och mina personliga krafter, din och min offervillighet, din och min bön. — Så har då missionen rätt till de kristnas intresse och kärlek. Den vill blifva en hjärtesak för hvarje kristen, den kräver nitälskans eld. Och den elden brinner redan i mångt lärjungehjärta. Gud vare lof därför! Men denna kärlekens och nitälskans eld behöfver näras, vårdas och förmeras, den behöfver fördjupas i våra hjärtan.

Än gälla Herren Jesu ord: "Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd", och "skörden är mycken, men arbetarne äro få". Än ljuder Herrens röst genom profeten Esaias — och den tyckes ljuda mäktigare än någonsin: "Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt budskap?" O, att mången kristen ung man och kvinna ville stanna inför denna Herrens fråga, inför detta hjärterop efter arbetare till den myckna skörden och svara: "Här är jag, sänd mig!" Ute på missionsfälten behöfvas nu de bästa och dugligaste män och kvinnor såsom redskap i Guds hand för att till självständighet fostra den kyrka, som nu befinner sig på det späda barnets ståndpunkt, och för att lösa de stora problemen därute i hednavärlden. Gud gifve åt missionen många sådana män och kvinnor, andligt sinnade, andligt utrustade för missionärskallet!

Gent emot Herrens rikssak bör hvarje sann och uppriktig kristen visa ett offerande sinne. Offer krävas af missionen, offer äfven i pekuniärt hänseende. Inga offer äro för stora; missionens heliga sak är värd alla offer. Och att få offer för Herren och Gudsrikets tillkommelse är nåd. Ju större offer, ju större nåd.

Bön och förbön äro det djupaste behöfvet i arbetet för Gudsrikets tillkommelse. Hemligheten till all kraft och framgång i missionsarbetet ligger i de kristnas förböner. I samma mån sann trosbön och verklig förbön af Guds folk uppsändas för missionen, skall andlig kraft tillflöda missionen, skall missionsarbetet genom Guds nåd kunna frambringa evighetsfrukt och evighetsvärde.

Herren läre oss att af hjärtat, i anda och sanning, bedja: "Tillkomme ditt rike!" Han gifve oss ock nåd att lefva helt för vår Gud och för hans rikets tillkommelse!

Andrew Ericsson.

Afsked.

Det första afskedsmötet inom S. M. K. för hösten afhölls i Betesdakyrkan i Stockholm söndagen den 31 aug., då pastor och fru Sandberg samt fru Hilma Tjäder sade farväl för att, alla för 3:dje gången, anträda färden till Kina.

Efter sång och textläsning af pastor Fritz Peterson talade doktor W. Usher från England, tolkad af sin måg, missionär Carl Blom, öfver senare delen af Es. 55. *Glädjen* att få utgå, vissheten om en härlig skörd efter troget sående framhölls så lifligt och varmt, att det nog var mången, som fick klarare syn på härligheten af Guds vittnens arbete efter den stunden. Följde så afskedsord af fruarna Tjäder och Sandberg samt afslutning af pastor Sandberg öfver orden i Ef. 3: 8: "Mig har denna nåd blifvit gifven att bland hedningarna förkunna evangelium."

På eftermiddagen samma dag samlades en skara vänner till ett möte af mera familjär art ute vid Dufbo. Nu, som så många gånger förr, stod det blomsterprydda kaffebordet dukadt så inbjudande i skogsbacken, då vid 5-tiden de med tåget anlända gästerna närmade sig hemmet. Det stod glädje att läsa i så mångt ansikte — glädje öfver att mötas igen efter sommarens skilsmässa och glädje öfver att än en gång få värmas och vederkvickas tillsammans. Men det var afsked i luften ändå, och vemodets tår ville nog tränga sig fram i mångt öga. Dock — Herrens ord och hans trösts anda förnams ljufiligen, då vi efter kaffedrickningen samlades i Barnens Hem och där fingo uppbyggas under sång, tal och bön.

Kommendör v. Feilitzen talade kraftigt manande ord om det samarbete, vi voro kallade till i Herrens vingård, och flera både skriftliga och muntliga hälsningar framburos till de utresande missionärerna. Den alltigenom värderika stunden afslöts med sången nr 103 i "Uppåt".

Torsdagsaftonen den 4 sept. hade en stor skara Kinavänner vid Åbobåten stämt ett sista möte med den lilla missionärsgruppen, som nu förstärkts genom fröken Maria Nylins ankomst. Mångt kärlekens och tröstens ord växlades i afskedsstunden, och långt efter sedan "Nordstjärnan" lagt ut från land, klingade sången värmande hoppfullt ut öfver vägen.

Ledsage nu Herren med sin klippfasta trofasthet den lilla skaran ända fram till målet, och fyller han själf tomrummen i saknade föräldra- och barnahjärtan!

I. B.

Ett besök i Peh-shui.

Af R. Bergling.

Vistelsen i denna stad, där utstation nyligen öppnats, var mycket uppmuntrande och full af intresse. Jag fick flera inbjudningar, än jag kunde mottaga. Hos stadsmandarinen aflade jag besök, men han var formligen "vettskrämd", så att det

gjorde mig riktigt ondt att se honom. Han hade för en kort tid sedan låtit omringa en spel- och röfvarhåla i staden och på stället låtit skjuta röfvarledaren jämte två personer, som utgjort dennes "lifvakt". Ledaren hade sedan revolutionsutbrottet varit major i den kinesiska reguliera armén, mestadels stationerad i Tungkwan och Tungchowfu. Då mandarinerna en natt lät skjuta dessa tre i spelklubben, befunno sig där äfven ett 10-tal af deras gelikar, som i många år lydt under nämnde höfding. Dessa som fingo gå fria, började nu en agitation i afsikt att egga alla traktens röfvar till anfall på staden. På mandarinerna och hans familj skulle de i första rummet göra slut. Mandarinerna var så uppskrämda, att han inte ens vågade besvara vår visit. Då vi en kväll bestego stadsmuren, funno vi vakt vid portarna. Gluggarne voro fullstoppade med gamla kanoner och oerhördt stora gevär, som t. o. m. voro laddade. Stadsmyndigheterna voro tydligen beredda att mottaga sina fiender varmt.

I Peh-shui besökte jag också vår första församlingsmedlems hem, och där hade jag ett långt samtal med en man, som var kusin till vår förstlingskärve. Jag visste knappast, om jag skulle tro mina öron, då mannen presenterades för mig som "röfvaren Shi". Han vidkändes emellertid sin titel genom att hälsa mig med följande ord: "Ja, en sådan dålig människa är jag." Och så berättade han, att han i 10 år ingenting annat gjort än gått omkring med gevär på ryggen och knif i handen. Att han t. o. m. var anförare för ett band på 15 personer, fick jag först på hemresan veta. Nu ville han höra, om det fanns nåd hos Gud äfven för honom, något, som hans kusin sagt honom. Med en viss tvekan förkunnade jag evangelium för brottslingen, och han hörde på såsom få. "Skulle ni vilja se mig vid edra gudstjänster?" frågade han. — "Ja. Kristus utstötte ingen, och såsom lärjungar till honom ha vi icke rättighet att utstöta någon, men naturligtvis måste ni då komma utan knif och bössa och med ett uppriktigt hjärta att söka hjälp hos Herren för att blifva en ny människa." — "Det faller af sig själf", blef svaret. — "Jag har tröttnat på mitt lif och vill nu verkligen vända om." I denna stil gick vårt samtal. På väg från Shi's hem mötte vi i skymningen några li från staden en skara män med knifvar i hand och gevär på ryggen. Det "klack till" i mig, ty jag hade i Peh-shui hört så mycket om röfvarbragder. — "I hvilket angeläget, offentligt ärende styra herrarna ut i afton?" frågade jag. — "Mandarinerna har just fått meddelande om ett röfvaredåd, begånget 25 li norrut, och har sändt oss att infånga bofvarna", blef svaret.

Min förväning låter lätt tänka sig, när jag efter hemkomsten till mitt kvarter, inbjuden på te hos vår närmaste granne, en affärsinnehafvare och "sökare", som dagligen deltar i morgon- och aftonbönerna hos oss, fick höra, att de soldater, vi mött, antagligen utsändts för att infånga "den botfärdige röfvaren", med hvilken jag samma dag haft ett så långt och intressant samtal. Det hade blifvit känt i Yamen, att han påföljande dag skulle fira bröllop i sitt hem. Uppgiften hunno vi ej få

bekräftad, ty redan kl. 5 följande morgon sutto vi på våra ök på väg till Pucheng.

Med en intressant gubbe sammanträffade jag den lördag, jag var i Peh-shui. Han var en sådan där duktig och ordentlig, god och viljekraftig, framgångsrik och originell landtbrukare, som man ibland kan påträffa i Kina. Olärd var han men väl medveten om en ganska öfverlägsen intelligens. Aldrig hade han förr sett en utlänning, aldrig hört en evangelisk predikan. Ryktet om utlänningens ankomst hade tidigt på morgonen lockat honom liksom en del andra till vår lokal. Då jag kom ut från mitt rum, stod han i gatukapellet. Hans originella och kraftiga utseende frapperade mig. Jag gick rakt fram till honom, hälsade samt gjorde några vanliga höflighetsfrågor om hans ålder, söners och sonsöners antal samt öfriga hemförhållanden. — "Jaså, ni talar vårt språk också och det klart och tydligt, så att man kan förstå hvardena ord", säger han, sedan han kort och godt besvarat mina frågor. — "Ja, jag har med mycken möda och ej ringa kostnad lärt mig tala ert språk, om än på ett mycket rådbråkadtt sätt, för att kunna frambära till eder ett *mycket värdefullt budskap*, med hvilket Herren af himmelen sändt mig hit." "Hvad kan det vara för budskap?" frågade han spejande, under det ett uttryck af tvifvel skymtar fram i hans blick. — "Var så god och sitt ned här med mig vid bordet och drick en kopp te, så få vi samspråka." Längre hade jag icke talat, förrän den gamle började med motsägelser, och snart voro vi inne i en liflig men icke dess mindre mycket hänsynsfull dispyt. Under tiden växte folkskaran, tills hela lokalen var full. Det märktes, att mannen var van att i dispyter "ligga öfver". Han sökte bevisa, att Kina ägde *nog* med moral och gudaläror och anförde många exempel därpå, åt hvilka jag gaf mitt erkännande. Man kunde ej annat än högakta åldringen för hans resonlighet och snabba uppfattning af skäl och motskäl. Småningom vaknade dock hans intresse för mitt budskap.

Sedan jag talat mig trött, intog jag min frukost, som länge fått vänta. Mannen gick för att också få sig en måltid men blef ej länge borta och kunde sedan på hela dagen knappt förmå sig att lämna platsen. På e. m. blef kapellet några ögonblick tomt, och medan jag gick där ensam, stämde jag af hjärtat upp en sång om Guds kärlek.

"Hvad är det, ni sjunger, som tycks göra er så glad?" frågade gubben, som kommit in och satt sig på en bänk. —

"Jag sjunger om Guds kärlek. När en människa fått syn på den, blir hon så glad, att hon ej kan låta bli att sjunga." Så började jag tala om Guds kärlek, och gubben lyssnade med spänd uppmärksamhet utan att komma med några motsägelser. På min slutliga fråga, om han icke ville mottaga denna kärlek, svarade han: "Det är för sent, jag är för gammal." — "Hur gammal är ni?" — "66 år." — "Ack, om ni vore ytterligare 66 år, vore det icke för sent." — "Jag hinner ej med att studera läran." — "Här är ej fråga om att studera utan *ta emot*." — — Så kom kvällen och aftonbönen. Gubben

infann sig åter. Jag predikade då för hans skull om Sakkeus och betonade, att denne, ehuru en stor syndare, blef frälst samma dag han fick se Jesus. Vänd till gubben säger jag: "Så kan ni också bli frälst redan i dag."

Då mötet var slut och vi två åter språkats vid en stund om det enda nödvändiga, bad jag mannen vara välkommen till våra gudstjänster nästa dag.

Redan kl. 7 på söndagen infann han sig och sände då in till mig ett fat med god varm, kinesisk pudding (ett slags morgonkost) samt två utsökt stora och vackra persikor jämte hälsning och tack för gårdagen.

Bland ett 70-tal åhörare under de två förmiddagsgudstjänsterna var han den mest uppmärksamme. Åtskilligt läste och talade jag ock med särskild hänsyn till honom.

Efter middagsmötets slut frågade den gamle högtidligt: "Herr Bergling, vill ni inskrifva mig som forskare i läran?" — "Det ville jag mycket gärna", blef mitt svar, "men vi ha till regel att icke inskrifva någon, förrän han kommit minst 3, 4 söndagar i följd till mötena för att så förvissa oss om, att beslutet är afgjort". — "Det är orubbligt, hvad mig angår, tynär jag har gifvit mitt ord, i hvilken sak det vara må, tar jag det aldrig tillbaka." — "Jag tror det förvisst, min ärade vän, ty så snart jag såg er i går, märkte jag, att ni ej var lik den stora allmänheten. Men jag hörde er också säga, att ni på årtal ej kommer in till staden, annat än när ni har angelägna ärenden, som ingen annan kan uträtta. Vi å vår sida kunna ej inskrifva andra än dem, som regelbundet besöka gudstjänsterna." — "Det är sant, hvad jag sade; men att tillbedja Herren, eder Gud, skall hädanefter vara ett angeläget ärende för mig." — "Det var mycket glädjande! Så betrakta vi er då från och med i dag som en sökare, och broder Peh får på 3:dje söndagen inskrifva er som sådan." — Gubben strålade och bugade sig tacksamt.

Från verksamheten i byarna.

Af Anna Hahne.

Herren har gjort stora ting med oss; däröfver äro vi glada.

När vi blicka tillbaka på de månader, vi nu varit i Kina, fyllas våra hjärtan af lof och pris till vår Gud, ty han har hjälpt och välsignat oss i både stort och smått.

Äfven under sommarmånaderna ha vi kunnat arbeta oafbrutet och ha vunnit inträde i flera byar.

För en liten tid sedan fingo vi ett kort från vänner i New-York med anhållan att sända in bönen. De ville, sade de, hjälpa oss i arbetet genom att bedja för oss och önskade, att vi skulle nämna några särskilda fall, så att de kunde bedja mer direkt. Äfven omtalade de, att de haft underbara bönhörelser. De samlas en gång hvarje dag.

Jag tänkte då, att några af våra vänner i Sverige kanske ville vara med om samma stora förmån och vill därför nu litet utförligare berätta om mina besök i byarna. Sei-ch'ao var den by, jag och bibelkvinnan först besökte. Där ha vi en troende man, som heter Feng. Och nu något om, hur han kom till oss. Sommaren 1908 reste Axel öfver till våra grannar i Hotsin och for därvid igenom Sei-ch'ao. Gamle Feng kom då på gatan med en börda halm. Axel tilltalade honom och bjöd honom följande söndag komma till gudstjänsten i Uanch'uan. Gubben nickade och lofvade komma. På söndagen kom han också tillsammans med en yngre man och satte sig på främsta bänken. Han var idel öra och tog ej sin blick från talaren. Sedan kommo dessa två regelbundet hvarje söndag. I början rönte Feng mycket motstånd från sin hustru. Men efterhand började hon tänka: "Det måste ändå vara något märkvärdigt med Jesu lära, ty min man har blifvit så snäll och hänsynsfull i hemmet." Och så blef äfven hon vänligt stämd mot oss. Feng fortsatte att regelbundet komma till gudstjänsterna och visade ett verkligt lärjungasinne. Han blef döpt, medan vi voro hemma. Efter vår återkomst har han hjälpt till och vittnat om Gud i gatukapellet i Ishih. Nu är han med oss här i Uanch'uan och gör en evangelists arbete. Han är varm och nitisk.

Bedjen, kära vänner, särskildt för honom, att "nåds och böns Ande" må komma öfver honom, att han må bli ett Herrens utkorade redskap bland sina medbröder!

Vid mitt besök i Sei-ch'ao d. 9 juli blef jag mycket varmt mottagen. Stora skaror af folk samlades, så att vi fingo göra Herren känd för många. Alla i hemmet äro nu vänligt stämda. Mor, son, dotter och sonhustru, alla visa stort intresse och ha sedan besökt gudstjänsterna flera söndagar. Byn ligger 1½ svensk mil härifrån.

Nu något om en annan familj från samma by. Den unge mannen, som så troget följde med Feng, då han först började komma hit, tyckes också ha blifvit fattad af evangelium men är ännu ej döpt. Hans unga hustru, en mycket älsklig kvinna, har genom trons bön blifvit botad från en svår hals-sjukdom. I likhet med kvinnan i Mark: 5: 26 hade hon lidit mycket i många läkares händer och ändå ej blifvit bättre. Så fick hon höra, att Jesus kunde bota sjuka och beslöt att bedja till honom. Hon berättar själf härom: "Jag bad Jesus, att han skulle göra mig fullkomligt frisk och lofvade, att om han hörde mig, skulle jag blifva hans lärjunge och troget följa honom." Gud hörde hennes bön, och efter en kort tid var hon alldeles frisk. Både hon och hennes man vilja nu af helt hjärta höra Herren till.

En tredje familj i samma by, som blifvit intresserad genom Fengs inflytande, är känd för sitt ifriga tillbedjande af Buddah. Den mest framstående i familjen är nog gamla farmor, nu 70-årig. Hon har varit buddist 25 år, men sedan hon fått höra om Jesus, har hennes tro på den läran blifvit rubbad. Förtviflad öfver sin ställning kom hon en dag in till oss. Hon ville bryta med Buddas lära men fruktade för följderna. Vi sade, att Jesus var mäktig

att hjälpa och frälsa henne från allt, och att hon ej behöfde frukta. Jag bjöd henne på middag, och så bröt hon här hos oss sitt vegetarianska löfte. Jag hoppas få berätta mer om henne längre fram. Dessa tre familjer, alla med namnet *Feng*, ville jag särskildt lägga tungt på edra hjärtan, att I mån bedja för dem. Ja, bedjen att hela byn Sei-ch'ao må bli vunnen för Jesus! Vi ha en mäktig Gud, en Gud, som gör under.

Några dagar efter mitt besök i Sei-ch'ao reste vi till en by, som heter Keo-po, där vi ha två troende män. Dessa brukade komma den 1½ mil långa vägen till gudstjänsterna. En gång frågade jag dem, om deras hustrur vore villiga att ta emot oss, om vi komme på besök. "De skulle bli glada", svarades det. — Så blef också förhållandet. Vi blefvo riktigt festligt mottagna. Sopadt och fint var det öfverallt, hvilket annars är ovanligt i ett kinesiskt hem. Vi blefvo bjudna på godt, färskt ångadt bröd med grönsaker samt hirsavfalling. Efter måltiden gingo vi ut på en stor plan, ty boningsrummen kunde ej rymma den skara, som samlats. Här turade vi om att vittna, ty äfven de båda kinesiska bröderna voro ifriga att få säga något om sin Mästare

Jag vill här anföra något, af hvad de sade. "När ni ser oss och vet, hvilken förändring, som har försiggått med oss, då vet ni, att det är ett den lefvande, sanne Gudens verk i våra hjärtan. Hvilka af Kinas gudar hade kunnat åstadkomma något sådant? Vi rökte opium, tills vi ej hade intresse för något annat. Vi sålde våra kreatur för att få pengar till opium, vi sålde våra möbler, vi sålde vår jord, vi misshandlade våra hustrur och barn. Men så fingo vi höra om Jesus och om hans frälsande nåd. Han har gjort oss till nya män." De pekade också klart och tydligt på Guds Lamm, som borttager världens synd.

Så höllo vi på från half 10 f. m. till kl. 1 på middagen, då det blef för varmt, så att vi måste gå in. Vi fingo då tillfälle att tala med husets kvinnor men märkte, att hustrun till den ena af de båda troende männen icke var där. Vi misstänkte, att hon med afsikt höll sig undan och skickade efter henne. Hon och mannen bodde ett stycke längre bort i byn. Slutligen kom hon men såg litet förlägen ut samt sade: "Ja, nu är jag här; hvad vill ni mig?" Bibelkvinnan svarade: "Vi vilja se dig, förstår du, ty det är ju därför vi kommit hit." Så förmanade hon henne att tro på Gud. Men kvinnan svarade bestämdt: "Det gör jag inte. Min man får gå till er gudstjänst, så mycket han vill, och jag skall ej hindra honom, men själf vill jag inte ha något med läran att göra." Mannen, som i detsamma kom in, frågade: "Har jag en enda gång misshandlat dig, sedan jag började tro på Gud?" "Nej", svarade hon, "nu är det bra på alla vis, men du får gå din väg, och jag går min". Sedan vi talat med henne en stund, blef hon mjuk och ville lära sig den bön, vi försökt lära de andra kvinnorna. Innan vi lämnade detta hem hade vi ett ljufvligt bönenöte. Vi kvinnor föllo alla på knä på kangen (stenbädden) och männen på golfvet. Jesus var nära. Det var en under-

bar stund. Äfven den nyss så motsträfviga kvinnan ropade högt till Gud om frälsning. Då vi stego upp från bönen, var dörröppningen och gården full med åskådare. Kvinnan hade således genast offentligt fått bekänna Jesus. Vi ha sedan hört genom hennes man, att hon är glad och lycklig på Herrens vägar. — Äfven andra byar omkring Uanch'uan ha vi besökt och öfverallt funnit samma villighet att höra.

"O, om jag hade lydt!"

"Sitt ned här och drick te med oss, Ma ta sao!" — Den tilltalade tackar och glider sakta ned i stolen som blifvit framsatt för henne. Tekoppen tager hon väl emot, men handen skälfver så, att litet hjälp behöfves för att få den placerad på bordet igen. Sakta smakar hon på teet och äter en kaka. Men man ser tydligt, att hennes tankar äro på annat håll.

Äter och äter måste jag fråga mig själf: Kan detta vara samma kvinna, som jag för 4 år sedan mötte här i Hoyang? Hon var då rask i sin gång, frimodig och lycklig i Gud. Med rosor på kinderna liknade hon en nordisk kvinna från landet.

Hvad hade så förändrat denna kvinna på några få år? Jo, synden — afvikelse från Guds vägar — egna beräkningar utan Guds ledning. O, huru farligt att gå bort från Guds ögon! Hvilka djup af lidanden måste icke uppstå för den, som själf väljer sin väg utan visshet från ofvan!

Den stackars kvinnan faller i gråt, fattar min hand och utbrister: "O, om jag hade lydt Gud och följt ert råd! Då hade allt detta icke kommit." — Ma ta sao är änka, äger en bra gård och jord, så att hon kunde lefva därpå. Som hon ej hade någon son, fattade hon förkärlek för en ung snickarlärling, Tien cheng. Den unge mannens egna föräldrar voro döda, men en släkting hade uppfostrat honom och till och med utsett hustru åt honom.

Nu tyckte Ma ta sao, att han kunde blifva hennes son och arvinge, tjäna henne och behandla henne som sin moder. Detta förslag tilltalade Tien, och han gaf vackra löften. Vi fingo höra om dessa underhandlingar och varnade henne på det bestämdaste. Tien var ej omvänd. Han tillhörde också rätteligen en annan familj. Vi måste därför af flera skäl afråda Ma ta sao från att taga detta steg, som äfven från kinesisk synpunkt var orätt. Vi hade ej heller något förtroende för den unge mannen. Under tårar bådö vi henne uppgifva dessa tankar, men förgäfvos. Hon tillslöt sitt hjärta för alla varningar och råd, gifna i kärlek. En son, och allt skulle bli så förträffligt!

Hon fick sin vilja fram. I början kom den unge mannen med på mötena, och det såg lofvande ut för Ma ta sao. Så upptog hon äfven en ung, moderlös skolflicka i huset, detta emot vänners råd.

Tien lade nu sin rätta karaktär i dagen. Den unga flickan, som räknades som kristen — fastän karaktärssvag — drog han ned i synd. Hon tog sedan opium och dog. Vanära kom öfver hemmet, och lagsökning följde från den familj, till hvilken den

unga flickan lofvats som sonhustru. Skugga föll öfver Guds församling. Ma ta sao måste åtminstone för den närmaste tiden uteslutas. Sin barnsliga förtröstan och glädje i Gud hade hon förlorat.

När stormen något lagt sig, skaffade hon adoptivsonen en hustru. Dessa två hjälpas nu åt att förbittra hennes lif. Mat unna de knappt den gamla. De taga hennes kläder, ja, de till och med förbanna och slå henne. Hennes historia är mörk, i verkligheten mörkare, än jag kan skildra den.

Nu ångrar hon mycket sitt handlingssätt. På mötena lyssnar hon begärligt till ordet. Friden har dock ännu icke kommit till hennes själ. Jag tror, att hon skall skilja det onda ifrån sig och gå tillbaka dit, där hon tog miste om vägen. — Kanske någon därhemma skulle vilja med oss bedja Gud, att denna förr så älskliga syster må finna förlåtelse hos Gud och få frid i sin sargade själ? Jag lärde henne bedja, så snart hon blef ensam, och tror också, att Guds frid skall få fylla hennes själ. Hjälpen oss att bedja därom!

Dagny.

En kvinnokonferens i Kina.

Att en sådan nyligen hållits i Kina är ett tydligt bevis på den hastiga utvecklingen inom den stora republiken. En mängd kristna kvinnor hade infunnit sig till denna konferens. Somliga af deltagarna hade färdats ända till 60 mil, dels till fots, dels på skottkärror. Konferensens ledare voro idel kineser. Och från plattformen talade kvinnor utan tvekan, med vältalighet och kraft. Miss Ho, en ung kvinna, icke mycket öfver 20 år, talade till ett auditorium af män och kvinnor öfver ämnet: "Kvinnans plikt i den nya republiken." Frågan om fotbindningen inleddes af en mycket inflytelserik kinesisk dam, och ett 80-tal kvinnor kommo öfverens att lösa sina fotbandage eller påverka andra att göra detsamma. En talarinna inledde frågan om husandakt, något som visade, att ett stort antal af de vid konferensen närvarande begagnade Guds ord i sina hem. Bland öfriga frågor förekommo följande:

Jämlikhet mellan man och hustru, mellan söner och döttrar. Plikten att gifva de kinesiska flickorna skolundervisning.

Kvinnans plikt att bedja och den makt, hon erhåller genom bönen.

Renlighet och ordning i hemmet.

Barnens fostran för Herren.

Undvikande af skvaller och tomt prat.

Ingående af äktenskap.

Man kan med visshet säga, att nästa generation af kristna inom denna del af Kina kommer icke att följa den gamla hedniska plägseden att gifta bort sina barn såsom små liksom att icke heller behålla en mängd andra fördärfliga vanor.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera på densamma!

Strödda meddelanden.

Bland Kinas republikanska soldater har under hela året utförts ett ganska omfattande missionsarbete. Det började därmed, att den kinesiske generalen Hsu Pao-sau på det välvilligaste beredde tillfälle för en missionär Saunders och hans medarbetare att bland de skaror, hvars överbefälhafvare han var, hålla ordnade evangeliska möten. Tyvärr dödades general Hsu i slutet af maj genom en bomb, innesluten i ett paket, afsändt från Shanghai. Hsu var en kraftig man och ett af Yuanshikais förmästa stöd. Det var förnämligast han, som under boxarupproret upprätthöll fred och ordning i Yangtse-dalen. Han var en man, som visste, hvad han ville och orubbligt vidblef sin öfvertygelse. Han hade stort förtroende för de kristna, och af missionär Saunders hade han bedt att få en kort bön uppskrifven, som han dagligen kunde begagna. Det känns godt att veta, det denne så hastigt hädankallade man under de sista månaderna af sitt lif dagligen bad till den lefvande Guden, som icke är långt ifrån någon, hvilken åkallar hans namn. Hans efterträdare är äfven gynnsamt stämd emot kristendomen, hvarför den påbegynta soldatmissionen fått fortsätta.

Må vi bedja till Herren, att många bland Kinas soldater genom detta arbete må bli vunna och förvandlade till goda Jesu Kristi stridsmän!

* * *

Bibeln i Kina. Genom Brittiska och Utländska bibelsällskapets försorg utdelades förlidet år i Kina 13,069 helbiblar, 54,885 Nya testamenten och 1,799,793 smärre bibeldelar. Af samtliga antalet såldes det allra mesta. Blott 24,598 ex. utdelades gratis. — Genom Skotska bibelsällskapet spriddes under år 1912 539 helbiblar, 15,003 Nya testamenten och 1,279,743 evangelidelar. — Amerikanska bibelsällskapet spridde samtidigt 1,368,189 helbiblar, testamenten och bibeldelar eller nära 200,000 ex. mer än år 1911. Genom de tre nämnda bibelsällskapen ha sålunda under förlidet år 4,531,221 ex. af den Heliga skrift eller delar af densamma funnit väg till Kinas folk.

Dessutom har genom en fond för fri utdelning af kristlig litteratur i Kina under de sista tre, fyra åren spridts närmare 30 millioner traktater och bibeldelar.

Vi kunna icke nog tacka Gud, som så har låtit sitt ord vinna ingång i det mörka Kina. Förvisso skall det lifgivande ordet få föra många från död till lif.

* * *

Den nuvarande ställningen i Kina. Såsom af den dagliga tidningspressen framgår, växla händelserna i Kina ganska hastigt. Tydligt är, att åtskilliga af de senaste politiska oroligheterna framkallats genom undertecknandet af det nylygen gjorda statslänet.

Ganska egendomligt är ju, att blott två månader efter sedan en anhållan utfärdades af regeringen

om de kristnas förböner, af Yuanshikai utsändts ett upprop till landets skolor om iakttagande af vissa offerceremonier i samband med tillbedjan af Konfucius.

Det ena som det andra visar, att Kina genomgår en kris i både politiskt och religiöst hänseende, då det gamla och det nya kommer i mer eller mindre konflikt med hvarannat. Allt tyder på att såväl återställande af lugn och ordning som landets evangelisering och höjande kräfver tid, arbete och tålmod. Må Guds folk fortfara att i trogen förbön frambära Kinas folk och styresmän liksom alla, som i detta land verka Herrens verk!

* * *

Mr. Walter B. Sloan, som i Kina Inlandmissionens intresse under sommaren besökt Australien, Tasmanien, Nya Seeland och Nya Sydwalet, skulle den 27 augusti afresa från Sydney till Shanghai och hoppas via Kina och Sibirien återkomma till London i slutet af november. Han är tacksam få vara innesluten i missionsvännernas förböner.

* * *

Från Kinas kvinnovärld. Miss Jessie Gregg (missionär i Kina Inlandmissionen), som i våras besökte Sverige, yttrade vid ett af sina möten ungefär följande: För några år sedan voro vi glada, om vi kunde få tjugu, trettio af Kinas kvinnor att besöka våra gudstjänster. Vi tyckte då, att vi hade en riktigt stor församling. Men under de sista två åren har jag sett ända till sjuhundra af Kinas kvinnor samlade på en gång blott för att lyssna till evangelium.

Första gången, vi anordnade möten blott för kvinnor, var i staden Hwochow. Aftonen innan vi skulle börja, undrade jag mycket, hur saken skulle aflöpa. Det var ett nytt trossteg. Men när vi våga något för Gud, kunna vi vara vissa, att han kommer med hjälpen. Just som vi skulle gå till hvila, hörde vi ljudet af vagnar, som stannade utanför porten. Vi öppnade, och hvad fingo vi se? Tretton vagnar fullastade med kvinnor, som kommo för att vara med om kvinnornas missionsmöte! Följande dag kommo skaror af kvinnor, ridande på åsnor. Tjugu åsnor kommo vid ett tillfälle i en lång rad medförande mötesdeltagare. Det nya kapellet fylldes. Icke en enda man var tillstädes. Våra hjärtan voro fyllda af lof till Gud för detta tillfälle att söka föra Kinas kvinnor in i Jesu Kristi fårahus.

Jag minns särskildt en afton, då Guds Ande mäktigt kom öfver de församlade. Jag hade talat öfver orden: "Han har sin kastoskofvel i sin hand, och han skall göra sin loge ren och samla sitt hvete i ladan, men agnarna skall han uppbränna i osläcklig eld." Gång på gång lät jag kvinnorna upprepa dessa ord. Det var en österländsk bild, och hvar enda en kunde förstå den. Jag kände mig ledd att bland annat säga: "Vid detta möte denna eftermiddag finns det endast två slags människor. Om du icke tillhör agnarna, så tillhör du hvetet, och om du icke tillhör hvetet, så tillhör du agnarna." Gud

begagnade dessa enkla ord, och öfver nittio kvinnor afgjorde sig denna afton för Kristus. Aldrig skall jag heller glömma den sista aftonens vittnesbörds-möte. Öfver 220 af de närvarande kvinnorna stodo då upp och vittnade om undfången välsignelse. Mer än halfva antalet hade dessa dagar afgjort sig för Kristus.

Så hade jag ett möte också i Kaifeng i Honan. Där berättade jag för kvinnorna om den förlorade sonen, och jag kände, hur mitt hjärta värmdes, under det jag målade Faderns kärlek. Jag kom särskildt att fästa mig vid en af kvinnorna och ställde efter mötets slut till henne en fråga. Hon svarade: "Jag har kommit." I tanke att hon icke förstätt mig upprepade jag min fråga med andra ord men fick samma svar. Det var första gången, denna kvinna hört evangelium. Men hon hörde, trodde och blef frälst. Några dagar senare kom hon till mötet, bärande i sitt förkläde alla sina afgudar, och på ett enkelt, gripande sätt omtalade hon inför alla, hur hon blifvit funnen af syndares Frälsare. Öfver denna fattiga, okunniga kvinnas ansikte låg som en återglans af den himmelska världens härlighet, och hennes ord gjorde på de öfriga kvinnorna ett djupt intryck. Hon har sedan denna tid varit en af de mest nitiska medlemmarna inom församlingen i Kaifeng.

Rättelse.

I förra numrets berättelse om arbetet i Tungchowdistriktet blefvo genom förbiseende namnen Tungchow och Tungkwan utbytta på ett ställe. Det var på stationen i *Tungchow*, som gatukapellverksamheten fortgått, och i *Tungkwan* som vår gamla lägenhet iordningstälts, men sedan ny tomt köpts. Denna senare plats har utom sin gamla betydelse som omlastningsplats och gränsfästning samt därmed följande tillfällen för soldatgatumission äfven utsikt att blifva en knutpunkt för flera järnvägar från provinserna Shensi, Shansi och Honan. Det torde således blifva nödvändigt att vid sidan af evangelisationsarbetet där vidtaga anordningar för fortskaffande af resande och frakt. I den mån Herren förser med medel, kunna vi därför vänta, att Tungkwan blir medelpunkt för en allt mer omfattande och för missionen i dess helhet betydelsefull verksamhet. Under revolutionen genomgick staden det ena elds- och blodsdopet efter det andra, då det upprepade gånger togs och återtogs af de motsatta arméerna. Skulle ej missionens vänner vilja enas om att bedja Gud, att denna ökad önda stad, som ock på ett särskildt sätt fått lida för sina synder, måtte i sanning bli ett Kristi rikes bälverk på vårt fält?

Glömmen ej att skrifuva till missionärerna!

Glömmen ej att dagligen bedja för missionärerna!

För missionens förebedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

Att frk. Ester Berg så snart blef återställd från sin nervfeber (sid. 122). — Att Guds Ande så kraftigt verkade vid stormötet i Honan-fu (sid. 127), och att på flera af S. M. K:s stationer så stor mottaglighet förefinnes för evangelii budskap. — Att Herren under oroligheterna i Kina bevarat våra syskon och låtit verksamheten fortgå i frid. — De uppmuntrande meddelandena från Pehshui (sid. 139, 140) och från byarbetet i lshih distrikt (140, 141). — Att Herren den gångna sommaren bevarat alla missionärsbarnen under deras vistelse i skärgården. — Att tillräckligt med medel inflöt till utresa för fyra af S. M. K:s missionärer den 4 sept.

Böneämnen:

De under året nydöpta dopkandidaterna samt sökarna. — De många eleverna i missionens olika skolor. — De infödda evangelisterna och bibelkvinnorna. — Bokspridningen. — Arbetet i Peh-shui och särskildt den af br. Bergling omnämnda gamle landtbrukaren (sid. 139). — De i fru Hahnes bref omnämnda familjerna och byarna (sid. 140, 141). — Den olyckliga Ma ta sao (sid. 141, 142). — Soldatmissionen i Kina. — Tunkwan (sid. 142). — Våra till Kina senast utresta syskon (sid. 138). — Att Herren i nåd må gifva de medel, som erfordras för ytterligare 8 missionärens utresa.

Utresande missionärer.

Till Kina återvända sjöledes missionär *Ossian Beinhoff* med fru och tre barn samt fröken *Anna Eriksson*. Ångbåten afgår från England den 7 okt. Äfven dessa kära syskon anbefallas åt Guds folks förböner.

Icke i och för sig är allting det allra bästa, som kunnat hända. Tvärtom är mången händelse en följd af vår egen eller andras synd och satans ränker, men Herren i himmelen vet alltid att ur den bittraste törntagg frampressa det ädlaste vin. När han får inordna det, som vi kallade vår största olycka, bland mängden af de krafter, som i hans hand tjäna oss, så samverkar denna olycka oss till godo — nej, till vårt allra bästa. Den är icke längre ett hinder för vår frid och sällhet utan ett hjul i det för oss osynliga stora verk till vår sällhet, i hvilket Guds kärlek är drifkraften. Må då icke vår suckan så ofta vara ängslans, knotets och tungsinthetens utan ock tacksamhetens suck till den Gud, som icke försmår utan med sin Ande hjälper vår skröplighet!

Fr. H.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under augusti månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
827.	Lökoms syförening gm L. R.....	128: 60
828.	K. R.	5: —
829.	M. S., Visby	0: 50
832.	Drefseryds Arbetsförening gm E. B., Brötjemark	30: —
833.	H. B., Östhammar	10: —
834.	»Alltsammans är af Guds.....	300: —
835.	Sparbössemedel. E. M. T.....	7: —
836.	Mfg i Hagby gm O. H., Brunna ...	10: —
837.	H. L., Ersmarks sparbössemedel gm S. N., Skellefteå	3: 55
838.	»Till Pappas minne», gm d:o d:o ..	5: —
839.	»Herren hjälper»	5: —
840.	Grebo mfg gm A. W. J.	55: —
841.	Kollekt vid möte i Eriksviken den 27/7, gm A. J.	7: —
842.	G. E. S., Undrom	20: —
843.	Östra Härads Kristliga Ungdomsför- bund, till C. Bloms underhåll gm A. S., Hvetlanda	400: —
844.	Herrens del. E. S., Ljungby.....	50: —
845.	A. E. D., Alingsås	500: —
847.	Matt. 14: 16 gm M. K., Norrköping	10: —
848.	Kollekt i Sköfde gm K. G. K.....	35: 42
849.	H. S., Uppsala, gm G. N.	25: —
850.	G. P. gm H. I., Älgårås, till O. Car- lens underhåll	25: —
851.	M. R., Prästnäs	40: —
852.	»Majken, Ramsbergsbruk» gm A. J., Lindesberg	11: —
853.	Stengårdens syförening gm J. F., Högsjö	50: —
854.	Snarås mfg gm N. P. P., Jemserum	30: —
855.	J. L., Sthlm till M. Ringbergs underhåll	20: —
856.	O. L., Karlshamn.....	25: —
857.	S. L. S., Stockholm	25: —
859.	A. G., Djursholm	25: —
860.	Söndagsägg från S. & E. gm G. W., Ystad	7: —
861.	G. W., Ystad	5: —
862.	»Tillkomme ditt rike»	1,000: —
863.	Elter F. B., Stockholm	100: —
864.	Af sterbhuset efter A. E. B. gm A. E., Eknäs	1,000: —
865.	K. E., Knutby.....	20: —
866.	För Guds ärende	3,000: —
868.	L. M. F. till bekostn. af M. Nylius utresa till Kina gm S. R., Gtbg	650: —
869.	E. W., Spånga	50: —
870.	Kollekt i Krokshagens missionshus gm A. F. A., Kimstad	12: 50
871.	Björkviks syförening gm A. J.	50: —

7.752: 57

Särskilda ändamål:

830.	Visby femöresförening till G. A. Stål- hammar, hjälp i evangelisations- arbetet i Kina	22: 25
831.	»Ett löfte åt Herren» till sommarhem- met i Kina	2: 50
846.	A. J., Lindesberg, underhåll för evan- gel. Liu Iang Ts'ai i Hahnes distr.	150: —
858.	H. T., Linköping, till Fuh-sins under- håll	15: —
867.	Hednavännernas allians gm T. T. till Evangel. Lo teh-tao, 2 kv.	62: 50

Summa under aug. månad kr. 8,004: 82

Under januari—juli månader » 54,449: 95

Under januari—aug. månader kr. 62,454: 77

Med varmt tack till hvarje gifvare. Ebr. 10: 24.

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉

Utgifvare

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BESKOW.

Expedition:

Malmorgsgatan 8.

Telegramadress:

»Sinim», Stockholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Gud — bönen — människan — missionen. — Brefafdelningen. — Bergvandring. — Smörfesten. — Hvad var orsaken? — Guds kraft till frälsning. — En missionärsfamilj. — Onion, den lilla indianflickan. — Utresande missionärer. — Missionens höstmöte. — Bönemötena. — Nytt i bokhandeln. — Hans stjärna i Östern. — Böneämnen. — Missionsmotton.

Gud — bönen — människan — missionen.

Af Henry W. Frost,

Filadelfia, Kina Inlandmissionens ledare i Amerika.

Fyra viktiga sanningar framhållas rörande bönen och missionen i Matt. 9: 32—38; Apg. 1: 13, 14; 2: 1—6 och 13: 1—3. Dessa bibelställen kunna egentligen anses såsom ett, ty en och samma stora, behärskande tanke ligger till grund för dem alla.

1. *Gud fäster föga afseende vid sådant, som vi tillmäta stor betydelse.* När du och jag lärt denna läxa, hafva vi tagit ett långt steg framåt i det andliga lifvet och i fråga om en rätt uppfattning af missionen. Om du i dina tankar går tillbaka till de nyss anförda bibelställena, skall du till din öfverraskning finna, att Gud och hans efterföljare iakttaga tystnad just ifråga om sådant, hvarom det i våra dagar talas mycket. Vi kunna säga, att Herren Jesus i Matt. 9 kap. förkunnar, att han ämnar företaga ett stort fälttåg i och för världens evangelisering. Han ser för sin lekamliga blick de stora folkskarorna, och så visar sig för hans inre en ännu större, myllrande skara; ja, hans blick famnar hela världen. Hans hjärta fylles med förbarmande, och just detta förbarmande drifver honom att säga, att ett stort arbete måste utföras för att rädda de förlorade. Men han säger också, att detta verk icke skall utföras af honom själf eller den lilla handfull män, som samlat sig kring hans person; han säger, att det skall utföras af en stor skara män och kvinnor tiderna igenom.

Lägg märke till Kristi tystnad! Om vi hade fått säga vår tanke, innan Mästaren sagt sin, skulle vi förvisso ha sagt: "Herre, om du ämnar företaga evangeliseringen af denna värld, då behöfves först och främst en mycket stark centralkommitté. Ja, den kan ju ha hvad namn som helst, men stark måste den vara." Om det hade varit i våra dagar, skulle vi önskat, att lord den eller den varit kommitténs ordförande, och så skulle vi naturligtvis som kommittémedlemmar velat hafva några biskopar och några mycket rika herrar. Och hade det varit i detta land, skulle vi allra helst velat, att Förenta Staternas president stått i spetsen för företaget. Vid hans sida hade vi velat ha general den och amiral den och åtskilliga penningefurstar, och så skulle vi öfver hela världen velat ha underkommittéer. Fälttåget skulle också kräfva många millioner kronor.

Men Herren Jesus sade ingenting liknande. Må ingen missförstå mig! Jag tror visst, att organisationer behöfvas, och jag tror också, att penningen är en stor makt, förutsatt att den är i Guds hand och gifves af Gud.

När Herren Jesus framställer den tanke, som rör sig i hans hjärta, och talar om det stora fälttåg, som skulle sträcka sig öfver hela världen, säger han blott detta: "*Bedjen!*" Icke förrän vi kommit att intaga en ny ståndpunkt, den — som Herren Jesus intog, och hvarifrån också synpunkten blir alldeles ny, skall vårt andliga lif, vår andliga kraft, vårt tjänande vara af något verkligt gagn.

2. *Gud ser såsom stort, hvad vi räkna såsom litet.* Själftva de intressen, som upptaga oss, komma

oss lätt att förbise, hvad Gud säger. Vi frestas att stanna hufvudsakligen vid de ting, som synas, och på hvilka man kan taga. Det är så mycket, som slår an på oss, som Gud alldeles lämnar ur räkningen. Han vill föra oss till den osynliga, andliga makt som har med andliga verkligheter att göra. Vi vilja gärna veta, hur stort något är; vi vilja gärna göra våra sifferberäkningar, veta, hvad det och det har utträttat o. s. v. Våra tankar röra sig helst kring de yttre tingen. Så icke Guds tankar.

Gud ser såsom stort, hvad vi äro frestade att akta för intet. Gud vill t. ex., att vi skola vara uppfyllda af barmhärtighet. Det var, när Jesus såg folkskarorna, som hans hjärta fylldes af förbarmande, och som han bad om arbetare för den myckna skörden. Hvad Jesu Kristi församling i stort behöfver, är samma sinne — varkundsamhet icke blott med den lekamliga nöden utan med den andliga. Vi behöfva få förbarmande med människors själar.

I Apg. 13: 1—3 talas om, att när Guds församling skulle afskilja arbetare för Herrens tjänst, fastade de. Fastandet är i våra dagar gammalmodigt, men visst är, att äfven i vår tid har fastan en vida större betydelse, än denna värld anar. Jag talar icke om afhållsamhet från föda. Man kan fasta, lika väl när man äter, som när man icke äter. Ja, det är i själfva verket mer fråga om en andens än ett kroppens fastande. Fastan kan också betyda afhållsamhet från föda. Men må vi lägga märke till, hur Jesus talar om fastandet. Han sätter icke fastan först utan säger: bön och fasta. Förvisso glömde också hans lärjungar den lekamliga födan, när de blefvo riktigt fördjupade i bön. Bön är, vill Jesus säga oss, det viktigaste i fråga om arbetet för hans rike, en sådan bön, att den skjuter annat å sido.

3. *Gud kan icke göra mycket för dem, som räkna mest på sådant, som han aktar för intet.* Du fäster stort afseende vid sådant, som Gud aktar för intet. I sin vishet går han i en annan riktning, och så kan han göra endast föga för dig. Hade vi tid, skulle vi kunna gå tillbaka till kyrkans och missionens historia och för det nu sagda framdraga det ena beviset efter det andra. Hur många kristna finns det i världen? Du svarar: Omkring tjugu millioner. Tror du verkligen, att denna värld vore, hvad den nu är, om dessa tjugu millioner gjorde, hvad Gud ville?

4. *Gud utför stora ting för dem, som vänta mycket af det, som han sätter högt.* O, hvilken harmoni det blir, när våra tankar äntligen vändas i samma riktning som vår Guds och vi förstå den stora, eviga läxa, han vill lära sitt folk angående

tjänandet. Hvem vill vara så liten, att Gud får bli allt i alla? Hvem vill afstå från användandet af köttsliga medel och bruka samma medel som vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus? Det betyder intet, att du själf är ringa, oansenlig och ovärdig. Samma stund du går in i Guds stora plan, skall du få se, att hans löften äro ja och Amen i Kristus Jesus. Kristus Jesus har intagit sin tron för att bringa till fullbordan, hvad han har lofvat i sitt ord. Amen.

Brefafdelningen

Shansi, Yuncheng aug. 1913.

Guds frid!

Nyss hemkommen från min "*sommarhvila bland bergen*" känner jag mig delvis på grund af ansträngningarna under återfärden och delvis på grund af den starka värme, som helt hastigt kommit på, oförmögen till studier och annat arbete, hvarför jag ville begagna tillfället att sända några rader.

Min vistelse bland Kichowbergen var just ej så lång men i många afseenden intressant och, som jag hoppas, välgörande. Kichow ligger 300 li norr om Yuncheng och är en utstation till Hotsin, och det var i sällskap med en engelsk missionär från denna station, mr Brown, som jag företog denna färd.

Resan från Hotsin till Kichow, som måste företagas ridande på packmulor, var rik på erinringar från boxarupprorets dagar. 35 li norr om Hotsin kommo vi till den gästgifvaregård, där missionärsfamiljen Mc. Connells blef öfverfallen af boxarne, då de voro stadda på flykt. Här lämnade dem också den tjänare, vi nu medtogo, för att gå med ett bud till andra missionärer, och blef sålunda räddad undan döden. Oss gaf han en liffull skildring af fasorna under skräcktiden. Efter att ha passerat de många kolgrufvorna bland bergen och genomvandrat flera floddalar och raviner kommo vi andra dagen till en af de högsta bergshöjderna, hvarest en liten förtjusande by var belägen. Här, så berättade vår tjänare, bodde familjen Mc. Connells, innan de anträdde flykten. Då vi kommo strax utanför Kichow, varseblefvo vi de minnesstenar, som upprests till minne af missionär Yong med fru, ett ungt par, som bodde här vid upprorets början, men som fingo gifva sina unga lif åt döden ej långt från Mc. Connells. Hela vägen blefvo vi således påmint om de lidanden, som Herrens tjänare i forna dagar fått genomgå, och de trakter, vi passerade, blefvo liksom heliga i våra ögon.

Kichows stad är en af de egendomligaste, jag sett i Kina. Inom stadsmuren, som är ganska hög

och nyligen reparerad, finnas blott 3—4 gårdar förutom rådhuset, som ligger på en höjd inom en särskild murinhägnad. Hela affärsstaden jämte handverkarnes butiker lågo utanför staden och på bägge sidor om en floddal. Äfven missionsstationen låg utom staden, och däröfver voro vi glada, ty de friska vindar, som blåste, förde nu ren luft till våra lungor. Hela stadssamhället var ej stort, men ett 20-årigt missionsarbete har bedrivits här.

Vi kommo ju dit för att hvila, men så snart budskapet spred sig om att utlänningar kommit till evangeliisalen, fingo vi ganska regelbundet besök af stadens lärare, affärsmän m. fl. Nästan hela första veckan måste vi åsidosätta större delen af eftermiddagarna till underhållande af gäster. Icke blott sådana kommo, som ej kände till evangelium, utan oftast sådana, hvilka under flera år hade hört och läst om läran, men icke tagit steget ut. "Nära Guds rike", kanske vi kunde säga om flera. Men "nästan en kristen" förslår ej. Det är familjeband, som binda några, andra vilja ej helt lämna det hedniska, och så fördröja de sin frälsning, tills det måhända blir försent.

Kvinnoarbetet hade särskildt legat nere, då den evangelist, som här har vård om församlingen, ej kunnat ägna sig däråt. Nästan lika svårt hade ju vi att kunna göra något för de kvinnliga församlingsmedlemmarna och sökarna. Dock gjorde vi besök i ett par äldre kvinnors hem, där vi hade gudstjänst på den öppna planen utanför deras hem. Den ena af dessa kvinnor var nästan blind men kunde sångboken och många delar af Nya testamentet utantill, och hon kunde ganska bra delta i sången. Många utomstående kommo ock för att lyssna till vår sång, och vi vilja ju hoppas, att något "korn föll i den goda jorden" för att bära frukt en gång.

Våra bokstudier blefvo ej så framgångsrikt bedrifna, men vi fingo ju hvila ut och tjäna Herren på flera sätt. Efter fyra veckor återvände vi till slätten, tagande vägen öfver en annan utstation. Det var Hsiangning hsien, hvarest en ganska stor församling finns, till stor del bestående af Honanbor, som emigrerat till dessa aflägsna bygder.

Vi anlände dit först på eftermiddagen, efter en ganska tröttande ridt under gassande sol, men det kärleksfulla mottagande, vi där rönte, uppmuntrade oss mycket. De kristna där ville nödvändigt ha oss kvar ett par dagar, och då jag sade, att jag ej kunde stanna mer än öfver natten, blefvo de ledsna. Men ett möte skulle jag ändå leda, och så sändes bud ut till de kristna, som bodde i staden och dess närhet, och vid mörkrets inbrott fylldes kapellet af män och kvinnor. Min text var Apg. 14: 22, och, ehuru ganska trött af dagens resa, fick jag kraft och nåd att säga några ord till dessa syskons uppmuntran. Vi hade en dyrbar stund i den sena kvällen. Morgonen därpå reste vi tidigt, men likväl följdes vi af ett 10—20-tal bröder ned till flodstranden, som skilde staden från vår väg öfver de höga kullarne och genom djupa raviner. Detta besök kvarlämnade ett djupt intryck i våra hjärtan, och jag hoppas, att det ej var förgäfvets för dem i Hsiangning.

Efter inalles 5 dagars ridt under en brännande sol, sista delen passerande bördiga fält, nådde jag åter Yuncheng efter mer än en månads bortovaro.

Hettan här var dock större, än jag väntat. Ja, i själfva verket är det högre temperatur nu än förut under sommaren. Det känns svårt att vistas i så svår hetta. Dock äro vi glada att få ha hälsan, om vi än ej förmå arbeta så mycket.

Af oroligheterna i södra Kina veta vi ej mycket. Ryktet förmåler emellertid, att regeringstrupperna, ledda och förstärkta af Chang Hsiin, skola ha besegrat de upproriske, men på grund af censur öfver vår post eller andra orsaker få vi inga underrättelser från kusten. Vi hoppas dock, att lugn snart må inträda, ty vi längta att få återtaga det arbete, som under sommaren delvis legat nere.

Kära hälsningar från oss alla.

I Herren tillgifne
David Landin.

* * *

Utdrag ur bref till enskilda vänner.

Fröken *Ebba Burén* skriver från Chikongshan den 18 aug.:

"De varda mättade af ditt hus' rika håfvor, och af din ljuflihets ström gifver du dem att dricka".

Detta var lösensordet för förra söndagen, och jag tog det såsom ett löfte för konferensen här. Gud har också i sanning låtit oss dricka af sin ljuflihets ström. Som jag nämnt i ett föregående bref, väntade vi någon, som skulle komma hit i och för episkopalmissionens årskonferens, och var det meningen bedja honom leda eftermiddagsmötena. Men han kom icke alls hit, utan vi hade blott missionärerna på platsen. Men Gud har i sanning välsignat oss och gifvit oss mer, än vi kunnat bedja eller tänka. Ja, jag har aldrig varit med om en sådan Andens enighet och samstämmighet. Det var, som någon sade, lätt att tala, ty Guds Ande var i församlingen. Vi visste, att Herren var ibland oss redan från första bönemötet på torsdagsmorgonen. — Hela sommaren hafva f. ö. bönemötena på torsdagarna varit välsignade, talrikt besökta och fria. C. M. A. hade strax före konferensen haft 10 dagars konferens för sina egna, och också då var det som en atmosfär af väntan efter Herren. —

Sista aftonen half 8 hade vi tacksägelsemöte, och det var en så stilla och mäktig ande i det mötet, nästan en försmak af himmelen, där vi alla skola vara ett. Många prisade Gud för välsignelse, mottagen under dessa dagar.

I många afseenden har denna sommar varit mycket olika alla föregående, men i andligt afseende mer välsignad. Ibland undrar jag, hvad som männe ligger framför oss af pröfningar och glödhetta. Trofast är Herren!

* * *

Fröken *Anna Rosenius* skriver från Hua-shan den 21 aug. 1913.

— — — Sedan i början af augusti är jag med syskonen Linders på Blomsterberget. Sensommarn har varit varm i Kina och är det ännu. Om alla våra syskon därefter på slätten hade det så bra som vi ändå!

O, det är så härligt med stillheten här! Den bör verka välgörande på våra studier af olika slag. Om morgnarna är det ock så svalt.

Det är så mycket i naturen häruppe, som påminner om den svenska, det slog mig i synnerhet, då vi i lördags gjorde en utflykt till toppen af berget; — riktiga jättegranar växa däruppe, och, hvad man så sällan får se i Kina, något, som liknar en *skog*.

Men nu lider det snart på tiden att gå ned till de "våra" igen. Säkert har Dagny B. skrivit om våra kvinnor i Hoyang, om gamla gumman från landet, som kom med sina afgudar och med hela hjärtat (så långt vi förstå) ville vända sig till lefvande Gud. "Hvad jag är ledsen, att jag kommer så sent", sade hon en dag (hon menade, att hon kommit till Gud på sin ålderdom). — "Men", tilllade hon, "jag kan väl ändå hinna föra några in på den rätta vägen". — Bedjen för våra kära kvinnor där! Och bedjen för den förestående flyttningen till Pucheng! Jag är glad att få följa, när Herren själf visar vägen.

Bergvandring.

Det är en brant stigning uppför Hua-shan, (Blomsterberget) för den som vill till dess topp. Och hvem vill ej det, som redan hunnit halfva vägen — såsom vi, några af S. M. K:s arbetare, under de veckor, vi vistades på Ch'ing-h'o-p'ing, en plats, belägen halfvägs upp mot Nan-Jeng, bergets högsta topp? En svensk mil ständigt uppför, — det var, hvad som låg framför oss den morgon, då vi begäfvoss åstad.

O, hvad det skulle bli härligt! För hvart steg högre och högre upp och till sist de oändliga vidderna af höjder, allt i ett böljande haf för ögat och allt i klaraste solljus! Det var värdt att sträfvaför! Vi hade ju dessutom bärstolar med.

Då vi hunnit ett stycke på väg, kommo vi till en klippvall, där det står inristadt: "Ängstenen". Här bör man tydligen betänka, att vägen innebär faror. Men det gör man ju helst, innan man startar. Vägen började nu smalna och gick utmed en brant på ena sidan; i den är det bäst att ej se ned utan att hålla sig fast i järnkedjan, som på andra sidan löper utmed klippväggen. Och så gick stigen vidare, högre och högre, till stor del bestående af i klipporna huggna trappsteg. Snart voro vi uppe vid Peh-Jeng. Hvem kan låta bli att ropa af förtjusning vid en anblick sådan som den där uppe? Vid Peh-Jeng drucko vi kaffe, fortsatte sedan färden och kommo slutligen till målet, Nan-Jeng, den högsta toppen af Blomsterberget.

När jag sett den, förstår jag våra syskon, som föregående år sökte upp just den platsen. Däruppe är det, som om en sträng vidröres i en nordbos hjärta, en sträng, som vibrerar vid suset af *väldiga granar* — också på Kinas jord! Ja, särskildt där! Ty där vet jag om somrar utan svalka, sådan som erhålles från mitt hemlands skogar. Där har jag sett på den brännheta, *gula* jorden, som under torka fyller luften med ett tjockt damm. — Hvad var det för en fågel, som slog en så klar drill däruppe? Tog den mig för ett ögonblick tillbaka hem, där trastar och löfsångare sjunga om sommarens fågring i mitt eget Sverige? En del spirea och blålockor minde också om Nordens flora; liljekonvaljerna, som syskonen talat om, höra ju försommaren till. —

Ja, nog är det värdt de många tröttsamma stegen för att nå så högt upp och få se så mycket skönt!

I allmänhet är det något i naturen bland bergen, som lyfter blicken *uppåt* till den värld, dit intet missljud, ingen klagan når, där evig glädje rå — hos Gud.

Vägen ditupp, där Han bor, — i ett evigt ljus, — bär också uppför, uppåt! Den som bara hade vingar! Ja, det står något i Skriften också om vingar, starka örnvingar. "Jag har burit eder på örnvingar och fört eder till mig." Uppåt hela vägen — "till Gud!" Vägen gick invid brädddjup och var på sina ställen så brant, att du ej orkade gå längre. "På örnvingar — till Mig!" Genom öknerna på örnvingar, till Gud!

Uppåt *hela* vägen, — är du med? Då får du lämna, hvad som vill tynga. Luften blir lättare och renare för hvart steg det bär mot höjden.

Anna Rosenius.

Smörfesten.

Öfvers. af *Anna Eriksson.*

En missionär, som besökt en marknad i provinsen Kansuh, berättar följande, som visar, hvilken möda nitiska afgudadyrkare göra sig för att vinna gudarnas gunst.

— — — Lördagen besökte vi klostret och hade många tillfällen att samtala med prästerna. Till vår stora förvåning voro de villiga att låta oss gå in i alla deras tempel. Tibetaner, mongoler och kineser tillbådo där om hvarandra, och vi hade ett ypperligt tillfälle att bevittna allvaret och nitet i deras gudskyrdan. Denna var ingen lättvindig sak utan innebar ett riktigt strängt arbete. Trots den kalla väderleken hade de inga kläder på öfverkroppen, och ändå lackade svetten af dem. De satte tillsammans händerna, förde dem upp öfver hufvudet och släpade sig i denna ställning framstupa nedåt på de plankor och stenplattor, som äro utlagda framför afgudabilderna, tills de lågo fullt utsträckta på marken, och så bar det sedan af uppför igen. Så hålla de på i timal, tills många af dem äro alldeles utmattade. I plankorna och stenplattorna

finnas 4—5 tums djupa fårer efter de händer, som ständigt glida upp och ned för dem.

Vi fingo äfven gå in och se "det heliga trädet". Buddhisterna säga, att riktiga skriftecken synas på dess stam och grenar och på hvarje blad Buddhas bild. Visserligen var det märken i barken på de nya grenarna men inga skriftecken. Vi sågo två figurer, som liknade skriftecknet för människa, fastän mindre välformadt; det var allt. Det är för öfrigt ett ovanligt träd med fläckig bark, och man kan väl förstå, att det vidskepliga folket tror, hvad prästerna säga, om att Buddha är i trädet och skrifver de tecken, som kunna påvisas.

En del af de tillbedjande gingo omkring till de olika templen och svängde om bönehjul, af hvilka somliga voro mycket stora. Den mödosammaste formen af tillbedjan bestod i, att de tillbedjande gjorde en cirkel kring klostret genom att kasta sig framstupa på hvarje *tum* af marken och så hasa sig fram. Dammet var på många ställen tumtjockt, och de passionerade tillbedjarne voro höljda därmed från hufvud till fot. Kvinnorna voro särskildt att beklaga, med sitt långa svarta hår flätadt i tiotals småflätor, alldeles hvita af damm.

På måndagen samlades skarorna tidigt, eftersom det var den sista och viktigaste dagen af marknaden. Vi voro fullt upptagna med att predika och sälja böcker från tidigt på morgonen till efter mörkrets inbrott. På aftonen erhöles vi en inbjudan till den s. k. "smörfesten", som hölls i ett annat kloster. Vi gingo dit och sågo på stora träramar väldiga buddhabilder i midten och rundt omkring hundratals småbilder af män och kvinnor, somliga ridande på hästar, vidare palatser och sköna platser, föreställande Nirvana, buddhisternas himmel. Allt var gjordt af smör! Nedanför voro hundratals lampor, fyllda med brinnande smör. Det var en storartad syn och en utställning, kunde man säga, af mycket skickligt utförda konstverk. Man berättade oss, att 20 präster årligen hålla på i 3 månader med formandet af dessa smörbilder, som kosta omkring 2,000 tåls. De äro utställda ungefär 8 timmar och sedan förstörda. Smöret kan ej användas till något, ty det är blandadt med en massa färger. Ämbetsmännen i trakten gifva frikostiga summor till förfärdigandet af dessa smörgudar, och folket skickar smör till klostret.

I templet sågo vi äfven stora piskor, som användas vid afstraffning af olydiga Lamas. De äro i olika storlekar, från 3—12 fot långa, och försedda med flera knutar, hälften så stora som en manshand. Knutpiskan är ett mycket grymt straffredskap, men djäfvulen känner ej till barmhärtighet och inte heller de som tjäna honom. Unga präster bli ofta slagna och obarmhärtigt sparkade för den minsta förseelse.

Kära missionsvänner, vi, som hafva fått barmhärtighet, hur mycket nit inlägga vi i vår gudsydrkan, och hur mycket offra vi till vår Guds ära och till frälsning för dessa tusenden och millioner medmänniskor, som ännu sitta i mörkret och vänta på fridens budskap? Kanske skola de snart nödgas klaga som profeten Jeremia, kap. 8: 20: "Skördetiden är förbi, sommaren är tillända, och ingen fräls-

ning har kommit oss till del!" Det är allvarsord, som mana en hvar af oss till eftertanke och själf-rannsaking.

Hvad var orsaken?

Ett minne från år 1900.

Kinesiska boxare fingo tag i två små gossar, som de hade anledning tro voro barn till kristna. De frågade, om de höllo fast vid främlingarnas tro. "Ja", svarade gossarna helt frimodigt, "vi äro Jesu efterföljare". Ett par af männen togo fram rep för att binda dem. Men de små gossarna förklarade: "Ni behöfva inte binda oss. Vi ämna inte springa vår väg. Vi gå gärna till himmelen." Inom några ögonblick hade deras små hufvud fallit för boxarnes svärd.

Vid många andra tillfällen under samma år, då den kristna församlingen i Kina erhöles sitt blodsdop, såg man små barn med glädjestrålade ansikten gå i döden för sin Frälsare. Sådan frimodighet och ståndaktighet kan allenast Guds Helige Ande verka.

Guds kraft till frälsning.

Is'ü-Rih-Sin var en af Konfucii anhängare, mycket stolt öfver sin börd och sina anor. Han var en lärd man, och hans önskemål var att en gång vinna mandarinsvärdigheten. Då han fick höra, att hans arrendatorer antagit Jesu religion, blef han mycket förtördnad. Han skref till dem ett hotande bref och befallde dem att afsäga sig den nya läran och återvända till sina fäders gudsydrkan. Men allt var förgäfvets.

Som han bodde flera dagsresor från sina landt-egendomar, brukade han infinna sig där blott en gång om året för att inkassera arrendet för sina gods. Denna gång sände han en budbärare före sig för att uppmana arrendatorerna att inom tre dagar öfvergifva sin nya religion. Skedde ej detta, ville han vid sin ditkomst främtaga dem deras jordagods, alldenstund han ingalunda ämnade tåla några kristna på sina egendomar. Budbäraren frambar sin husbondes befallning, men de kristna svarade: "Han vet icke, hvad han säger. Vi kunna aldrig öfvergifva evangelii lära, som gjort så mycket för oss; vi bedja för honom, ty vi tro, att då han får veta, hvad evangelium verkligen är, skall han själf tro det. Men huru är det med dig? Detta är ett godt budskap äfven för dig." De talade och bådo med denne man, som var en tjänare i godsägarens familj, till dess han, öfvertygad i sitt sinne, började förena sig med dem i förböner för husbonden.

Efter tre veckor anlände Is'ü till platsen och möttes utanför byns port af sin budbärare. På husbondens förfrågan, huru han fullgjort sitt uppdrag, svarade denne, att ingen återkallat. Häröfver blef Is'ü synnerligen förbittrad och svor att på en gång göra slut på deras tro. Budbäraren rådde honom att ej förhasta sig utan först taga reda på den evan-

geliska lärans innehåll. Måhända skulle han därigenom få helt andra tankar om densamma. "Ty", tillade tjänaren, "hvad de kristna tro, är sanning och värdt att mottagas af alla".

Detta svar gjorde honom ännu mera förtörnad. "Har äfven du", frågade han, "sväljt den utländske djäfulvens piller?" Det tros nämligen af en del kineser, att de kristna bära på sig ett förråd af förtrollande piller, och kan någon förmås att svälja ett sådant, blir han förhäxad och kommer därigenom att dela de kristnas tro. "Nej", svarade tjänaren, "jag har icke intagit någon medicin, har icke heller sett någon utlänning, men jag har hört evangelium, och jag tror det, och när du hört det, kommer du också att tro detsamma". Sådan var deras enfalldiga tro, att bönen i Jesu namn måste blifva hörd, oafsedt huru stort motståndet var.

Godsägaren inträdde i byn vid allra sämsta lynne, men hans arrendatorer mottogo honom hjärtligt. Efter kvällsvarden ansåg han det som sin plikt att undervisa dessa stackars okunniga och, som han trodde, vilseförda människor. Han började förklara, hvad Konfucius lärt, och anförde långa uttalanden ur deras klassiska skrifter. Men den man, i hvilkens hem han gästade, var honom fullkomligt vuxen. Han hade i unga dar också studerat Konfucius, men under Taiping-upproret bortförts som fånge och tvingats att tjäna som soldat i många år. Efter krigets slut hade han slagit sig på landtbruk, och som han hade godt om tid, hängaf han sig mer och mer åt spel och ett dåligt leverne. Han var den förste i byn, som kom till tro på evangelium, och vid sin omvändelse var han nästan blind. Synen på det ena ögat var helt och hållet förlorad, och det andra ögats synförmåga förminskades hastigt. Men han bad: "O, Gud, bevara åt mig synen på detta ena öga, att jag må läsa din bok! Jag önskar lära känna, hvad den innehåller." Gud hörde hans bön, och han begagnade sin svaga synförmåga så väl, att han inom två år fullständigt behärskade innehållet af Nya testamentet. Han kunde obehindradt slå upp bibelställen, som belyste, snart sagdt, hvilket ämne som helst.

Denne man besvarade den lärde konfucianens anförande. Han sade: "Det är allt godt och väl, store lärare, att tala till oss på detta sätt. Konfucius var en god människa. Men hvar är kraften att lefva hans lära? Jag tror förvisso, att om Konfucius kunde uppstå från de döda, skulle han omfatta Nya testamentets lära och blifva en kristen. Men fastän Konfucius kan lära oss mycket, frälsa oss kan han icke."

"Denne Jesus, som vi predika och på hvilken vi tro, dog på korset för våra synder. Han uppstod igen för vår rättfärdiggörelses skull. Han lever nu på Guds högsta sida för att frälsa oss, och han frälsar oss från synd. Det är väl bekant, hvilken dålig människa jag varit, huru jag brukade spela, dricka vin och röka opium. Nu är jag frälst och har intet begär efter dessa ting, hvilka jag fordom älskade. Det är Guds nåd, som gjort mig fri; vill icke du mottaga denna nåd?" På så sätt fortforo de att samtala till efter midnatt, och den lärde mannen

gick till hvila mycket olycklig, ty han hade fullkomligt misslyckats i sina bemödanden att öfverbvisa dessa kristna om deras villfarelse. De syntes också äga något, som gjorde dem synnerligen lyckliga, och som åstadkommit en fullständig omskaffelse af deras lif.

Under de närmast följande dagarna framdrog han alla tänkbara skäl mot kristendomen, men förgäfves. Dessa män voro redo att skiljas vid sina hem hellre än att förneka sin tro. Guds Ande verkade också kraftigt på hans hjärta, och han ödmjukade sig i stoftet inför Gud. Det var söndag, och de kristna hade ingen annan möteslokal än Wangs hus, hvarest godsägaren, deras husbonde, vistades. De bådo Gud, att han ville gifva dem en fridfull stund tillsammans, och till allas öfverraskning satt godsägaren tyst och stilla under hela gudstjänsten, den första han bevittnat. Här såg han en af dessa fattiga, föraktade män leda gudstjänsten och förklara Guds ord. Då allt var slut, sade han: "Jag kan ej förstå detta. Du är olärd i jämförelse med mig. Huru kan du tala på detta sätt om boken?" "Ack", svarade mötets ledare, "det är icke jag utan den Helige Ande; det är allt Guds nåd".

Från denna stund började godsägaren studera Nya testamentet och Kristens resa. Han såg sitt lif, troget tecknad. Han var mannen med den stora bördan på sina skuldror. Han bodde i staden Fördärf och behöfde undfly den tillkommande vreden. Den stolte mannen böjde sig inför sin tjänare och bekände: "Jag har studerat Konfucius i trettio år, men nu ser jag, att all min lärdom är en liten lärdom, och att din lärdom är den stora lärdomen. Vill du undervisa mig, hvad du vet om denna lära?"

Tillsammans med tjuguen andra döptes han just där, hvarest han beslutit göra slut på evangeliets lära. Han bidrog frikostigt till Guds verks främjande och var själf verksam i tid och otid att vittna om sin Herre och Mästare. Flera af hans släktingar blefvo genom hans vittnesbörd förda till Herren.

(Ur Kinamissionären.)

En missionärsfamilj.

I början af år 1819 fann en ung troende läkare i New York vid besök hos en patient en liten skrift, som handlade om missionen. Han läste den, och den gjorde på honom det allra djupaste intryck. Vid hemkomsten talade han med sin hustru om en tanke, som hade vaknat i hans inre, och som han kände var af Gud. Följden var, att dessa makar reste ut som missionärer först till Ceylon, sedan till Indien. Under trettio år verkade hustrun och under trettiosex år mannen för att sprida kännedomen om Guds frälsning bland hedningarna. Så gingo de att mottaga sin lön.

De lämnade efter sig sju söner och två döttrar. Alla dessa ägnade sig åt samma missionsarbete som föräldrarna, och flera af barnbarnen hafva äfven

blifvit missionärer. Sammanlagdt hafva hittills trettio medlemmar af familjen Scudder lämnat 529 år åt missionen i Indien.

Onion, den lilla indianflickan.

För våra små missionsvänner.

Innan lilla Onion — så berättar en missionärsfru, som med sin man arbetade bland indianerna i norra Amerika — kom till vår missionsstation, hade hon aldrig hört talas om Herren Jesus. Hennes föräldrar voro hedningar. Men hon hade icke varit många månader hos oss, förrän hon en dag kom och sade till mig:

”Jag vill giva mig själv åt dig.”

”Varför det?” frågade jag och såg henne in i de glänsande, svarta ögonen.

”För att jag älskar dig.”

Från denna dag kallade de andra barnen henne min dotter.

En dag, då Onion satt bredvid mig och fällade på en näsduk, frågade jag henne, om hon också älskade Herren Jesus.

”Nej”, svarade hon, ”men jag skulle gärna vilja det. Jag ville gärna bli en kristen men är nog ännu för liten.”

”Det är du visst inte”, svarade jag. ”Minns du inte, att Jesus sagt: 'Låten barnen komma till mig!'”

”Men hur skall jag bära mig åt för att komma till honom?”

”Hur gjorde du, när du gav dig själv åt mig?”

”Jag bara sa, att jag älskade dig och därför ville ge mig själv åt dig.”

”Varför älskar du mig då?”

”Därför att jag tror, att *du* älskar mig”, ljöd svaret efter ett kort betänkande.

”Du har rätt, lilla Onion. Men nu är det så, att Herren Jesus älskar dig ändå mycket, mycket mer än jag, fast du hittills inte har brytt dig om honom. Han dog för dig för att frälsa dig från alla synder, och för att du skulle slippa förgås.”

Onion lät sitt arbete sjunka och satt fördjupad i tankar. Slutligen frågade hon: ”Skulle Herren Jesus ta emot mig, om jag gäve mig åt honom, såsom jag givit mig åt dig?”

”Det skulle han visst. Han vill, att du alldeles på samma sätt skall lämna dig åt honom och allra helst nu med detsamma.”

Efter några ögonblick reste sig Onion, föll på knä bredvid mig och sade: ”O, Herre Jesus, jag ger mig själv åt dig. Jag ger dig mina händer, mina fötter, min tunga, mitt hjärta. Jag ger dig allt. Tag mig nu, käre Herre Jesus!”

Så reste hon sig och frågade: ”Tror du, att han har hört mig?”

”Det är jag alldeles viss om.” Och så slog jag upp Joh. 6: 37, där det står: ”Den som kommer till mig, honom kastar jag sannerligen icke ut.”

Den lilla indianflickans ansikte strålade av glädje,

och från denna stund betraktade hon sig som ett av Jesu små lamm. Men många dar hade icke gått, förrän jag tyckte, att det var, som fattades henne något.

”Onion”, sade jag, ”nu, då du är min, vill du ju gärna göra mig glädje?”

”O, ja, det vill jag visst.”

”Vill du inte också gärna göra din Frälsare glädje? Du har ju givit dig också åt honom?”

”Ja, det har jag.”

”Har du talat om för dina små vänner, att du lämnat ditt hjärta åt Jesus?”

”Nej, det har jag inte.”

”Varför inte?”

Hon rodnade och svarade: ”Därför att jag blygts.”

”Nå, har du då blygts att tala om för dem, att du givit dig åt *mig*?”

”Nej, visst intel!”

”Hur kan det komma sig”, frågade jag, ”att du blygs för din Frälsare? Han är dock himmelens och jordens Herre, och han har älskat dig så högt, att han för dig har utgjutit sitt blod. Vi vilja bedja honom, att han förlåter dig och ger dig mod att bekänna honom.”

Vi böjde båda knä, och sedan jag med några korta ord bedit, tillade Onion: ”O, min käre Herre Jesus, förlåt mig min feghet och giv mig kraft att bekänna dig för mina kamrater, ja, att säga dem alla, att jag har lämnat mig åt dig! Du är min Frälsare.”

Sedan vi rest oss, utbrast hon: ”Nu kan jag säga dem det. Ja, jag vill tala om det för dem alla.”

Den första, hon mötte, var en av missionärerna, och till honom ropade hon, full av glädje: ”Jag har lämnat mig åt Herren Jesus.”

Missionären tackade i sitt hjärta Gud men tänkte med vemod på sin egen lilla dotter. *Hon* hade reda på mycket mer i bibeln än denna lilla indianflicka, och likväl kunde hon icke säga, att hon tillhörde Herren Jesus.

Från denna dag fick Onion alltmer frimodighet att bekänna sin Frälsare. Och hon gjorde det icke blott med ord utan med hela sitt liv. Hon kände sig också manad att skriva till sin far, fast hon trodde, att han inte skulle bli glad utan ond över detta meddelande. Hennes lilla brev hade följande lydelse:

”Min käre fader!

Jag vill tala om för dig, att jag givit mig åt Herren Jesus.

Din lilla Onion.”

Den stolte indianen blev icke ond, såsom hans lilla dotter hade trott. I stället gick han följande dag den över en mil långa vägen till missionsstationen för att få höra Guds ord.

Sedan kom han regelbundet till gudstjänsterna. Och nu har också han till sin lilla Onions stora glädje blivt en Jesu lärjunge.

Utresande missionärer.

För att säga farväl till pastor och fru E. O. Beinhoffs samt fröken Anna Eriksson var en skara missionsvänner samlade ute på Dufbo i fredags kväll, d. 26 sept. Missionär Folke, kommandör v. Feilitzen samt missionär Hjalmar Andersson från Ryssland påminde om Herrens löften i trofasthet, och fröken Eriksson såväl som pastor Beinhoff frambar sitt hjärtliga tack för den tid, de fått tillbringa i hemlandet. Det var med känslor af allvar och ansvar, de vände åter, men det var dock en glädje att få gå. — På följande dag anträdde dessa syskon jämte makarna Beinhoffs 3 små barn resan till England för att därifrån den 7 okt. sjöledes fortsätta resan till Kina. Herren ledsage dem med frid!

I den mån Herren förser med medel, hoppas vi få sända ännu flera af våra hemmavarande arbetare åstad. Fröknarna Anna Janzon, Frida Prytz, Agnes Forssberg och Maria Hultkrantz samt fru Mina Stålhammar ämna, om Gud vill, resa via Sibirien med affärd från Stockholm den 11 okt. Må alla dessa syskon få vara inneslutna i missionsvännernas förböner!

Missionens höstmöte

hålles vill Gud, i K. F. U. M:s stora hörsal (Birger Jarlsgatan 35) söndagen den 5 okt. kl. $\frac{1}{2}$ 8 e. m. Meddelanden från missionsarbetet komma att lämnas, föredrag att hållas af missionär Andrew Ericsson och afskedsord att framföras af utgående missionärer. Supé å 60 öre serveras efter det offentliga mötet, och kunna biljetter till denna beställas på missionens expedition. Rikstelef. 44 59, Allm. 224 73.

Missionens vänner inbjudas hjärtligt.

Till bönemötena

i St. Görans kapell hvarje måndag kl. 6 e. m. och i Betesdakyrkan hvarje tisdag kl. $\frac{1}{2}$ 7 e. m. inbjudes härmed. Det är mycket önskvärdt, att många af våra bedjande vänner samlas vid dessa möten för att gemensamt frambära arbetets stora behof inför Gud.

Nytt i bokhandeln.

"Hudson Taylor i unga år eller historien om en själs tillväxt", öfversatt från engelskan af fröken Emma Beskow, är nyss utkommen på J. A. Lindblads förlag, Uppsala. Pris häft. 2 kr., klotb. 3 kr. Vi önska särskildt fästa våra läsares uppmärksamhet på denna bok. Det är en utomordentlig värdefull skatt, som här bjudes oss. Ett lif så rikt på himmelsk "vällukt", som här skildras, skall förvisso göra hvar och en, som läser med öppet hjärta, rikare än förr. Hudson Taylors namn är för väl känt för att behöfva en introduktion. Kina Inlandmissionen med sina öfver tusen missionärer står som ett ojäfvigt vittne på hvad han i kärlek, tro och tålmod nått

fram till. Att få blicka in i en sådan mans inre lifsutveckling är att få träda in på heligt rum.

Den svenska upplagan är visserligen ett sammandrag af den engelska, men arbetet är utfördt med en sådan omsorg och finhet, att intet väsentligt fattas, och den upphöjdhet och formfulländning i stilen, som utmärker originalet, har på ett tillfredsställande sätt öfverflyttats till öfversättningen. De som ej förstå engelska, ha därför ingen orsak att känna saknad. Vi önska varmt, att denna bok måtte finna väg till många hem och många hjärtan. "Varen deras efterföljare, som genom tro och tålmod få ärfva löfvena!"

E. F.

Hans Stjärna i Östern.

Vår missionskalender, som inom kort utkommer i sin 10:e årgång, har att bjuda på ett särdeles rikt och omväxlande innehåll. Det är något inspire-rande att läsa om den unge William Borden, som hade hoppats få ägna sitt lif åt Kinas muhammedaner, och om "missionshjältarna" från Sianfu och i hungersnödsdistriktet. Och rika ämnen till bön och tacksägelse gifvas genom skildringen från arbetet bland Kinas studenter och K. F. U. M. liksom genom meddelandena från S. M. K:s eget fält. Af stort intresse är äfven en skildring från bibelinstitutet i New-York. Tyngdpunkten i densamma angifves af rubriken: Gudsordet i missionsarbetet. Allt i kalendern manar, såsom den inledande artikeln har till sitt motto: Aldrig tillbaka — alltid tillbaka!

Vi hoppas, att kalendern, som i år äfven blir ganska rikt illustrerad, skall bli en efterlängtd gäst i många hem och äfven få en uppgift att fylla vid många för missionen afsedda symöten.

Priset är i likhet med föregående år 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. och 75 öre för häftade ex. med 25 % rabatt, då minst 5 ex. samtidigt rekvireras eller köpas på missionens exp., Malmtorgsgat. 8, Stockholm C.

Böneämnen:

Seminariet i Yuncheng, att Herren må leda med ordnande af lärarekrafter och intagande af elever.

Våra utresande syskon.

De missionsresor, som i höst företagas af hemmavarande bröder.

Missionsmotton.

Kärleken frågar aldrig: Hur mycket måste jag göra? utan: Hur mycket får jag göra?

* * *

Frågan är icke: Hur mycket af mina pengar vill jag gifva åt Gud? utan: Hur mycket af Guds pengar vill jag behålla för mig själf?

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉

Utgifvare

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BESKOW.

Expedition:

Malmborgsgatan 8.

Telegramadress:

»Sinim», Stockholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Juan Sjikai. — I ären . . . — En högtidsafton på K. F. U. M. — Brefafdelningen. — En tripp till Nanfeng, Blomsterberget. — Bön för Kinas muhammedaner. — Bönhörelse. — Strödda meddelanden. — Utresande missionärer. — Missionslitteratur. — Redovisning. — Försäljning.

Juan Sjikai.

Den 6 oktober var en kritisk dag för Kina. Då skulle valet af landets förste president ske. Alltsedan revolutionen hade nämligen regeringschefen endast innehaft provisoriskt förordnande. Dr. Sun blef först vald till provisorisk president i Nanking. Då emellertid Juan innehade makten i Peking, trädde Sun för att bevara rikets enhet tillbaka och tillrådte sitt parti att erkänna Juan. Den följande tiden har varit full af stormar. De ultraradikala hafva uppjudit alla sina krafter för att motverka Juan, hvilken de ansett vara alltför konservativ. Missräknade lycksökare och afundsmän hafva utsatt missnöje bland folket. Själve Sun har beskyllt Juan för att hafva svikit folkets förtroende och ej varit trogen republikens sak samt har offentlig upmanat honom att afgå. Ofta har han fått stå emellan aggressiva stormakters anspråk och hypernationalistiska ifrare. Och slutligen samlade sig Juans fiender till en verklig kraftmätning genom det sista upproret i Yangtsedalen. Juan afgick som segrare, och därmed var allt motstånd mot hans kandidatur brutet. Så snart Juans val meddelats de respektive makter-

Juan Sjikai.

nas beskickningar i Peking, svarade dessa med att gifva sitt erkännande åt det nya statsskicket i Kina.

Vi få hoppas, att lugnare förhållanden nu skola inträda i Kina, och att folket skall få komma till ro. Dess lidanden hafva under de sista åren varit oerhörda. — För missionen torde också ljusare tider vara att vänta. Juan Sjikai har alltsedan boxarupprorets dagar visat sig vara de kristnas vän. Som provisorisk president har han vid flera tillfällen förklarat, att de kristna skola under republiken åtnjuta fullkomlig religionsfrihet. Han har flera gånger låtit representera sig vid större möten af kinesiska kristna i hufvudstaden och därvid gifvit tillkänna, huru högt han uppskattar kristendomen; han har också gifvit stora summor till kristna institutioner. Sina barn har han ställt under kristlig ledning. Genom att utfärda uppropet till alla kinesiska kristna att afskilja den 28 april till allmän bönedag för landet,

har han visat en djup förståelse af sanningen. Må vi ej glömma att i ständig förbön tänka på Juan Sjikai och på Kinas folk, att de snart må lära känna den ende sanne Guden och den han sändt, Jesus Kristus!

...en ...

Matt. 5: 13—16.

“I ären jordens salt — I ären världens ljus.”
Lägg märke till, att det heter icke: “I skolen vara” utan “I ären”. Det är en stor skillnad mellan det ena och det andra. Det är hela skillnaden mellan lag och evangelium. “Skall vara”, är lagens bud. “Är”, är evangeliets härliga, i det närvarande uppenbarade verklighet. Lagen föreskrifver oss att utföra en gärning. Evangelium sätter oss i stånd att göra denna gärning.

Att blifva en Kristi lärjunge är att blifva ett saltkorn. Och saltkornet verkar genom sin egen inneboende kraft, hvart det än kommer. Det gifver sälta efter frihetens fullkomliga lag.

Att blifva en kristen är att få lifvets ljus tändt i sitt hjärta. Och ljuset lyser. Gud sade icke till solen, att den skulle lysa. Men han skapade solen och satte den på himmelens fäste, och så lyste den öfver jorden. Vi säga icke till ljuset, när vi hafva tändt det: “Nu skall du lysa.” Vi bara tända det, och så lyser det för alla, som äro i huset.

Hvilket härligt evangelium, och hvilket högt kall: “I ären jordens salt — I ären världens ljus.” Men vi äro af naturen så trålbundna — vi äro ju födda som trälvar — att vi ha svårt att fatta evangelium. Vi uppfatta det lätt som ett bud och taga itu med trälhänder för att utföra Guds gärning, och detta frambringa ingen annan frukt, än att det skaffar oss själfva ännu mer möda och besvär, än då vi voro under den gamla lagen.

“I ären jordens salt”, förklarar Herren om de själar, som i tron hafva mottagit honom. Därmed få de makt att vara såsom han i denna värld. Det utgår kraft från dem, hvarhelst de äro på jorden, antingen de framträda offentligt eller äro i det enskilda, i församlingen eller i lönkammaren — en kraft, som bidrager att hämma fördärfvet och förnya hoppet hos det, som vill dö.

Han, som själf är världens ljus, förklarar om dem, i hvilkas hjärtan morgonstjärnan har uppgått: “I ären världens ljus.” Från dem skall Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte framlysa och skilja mellan ljuset och mörkret, och så skall dagen bryta fram öfver människovärlden, familjerna, samhällena. Liksom en brudgum går ut ur sin kammare, så går solen ut ur sitt tält, genomlöper sin bana samt drifver moln och mörker på flykten. Vid himmelens ända är det den går upp, och dess omlopp når intill himmelens gränser, och intet är skyldt för dess strålar (Ps. 19: 1—7).

På samma sätt är det med evangeliets segertåg. Evangelium strålar genom ljusets barn ut med kärlek, glädje, frid, renhet, kraft, saktmodighet, med hvarje upptänklig dygd, med allt som är älskligt och rättfärdigt. Med hvilken kallelse äro vi icke kallade!

Men på grund af sakens egen natur är det två förhållanden, vi härvid hafva att betänka.

Först detta: Har du verkligen blifvit en Jesu lärjunge? Du har kristendomskunskap. Men har du lifvets salt? Du har ljus. Men har det ljuset blifvit tändt inom dig genom elden från himmelen? Eljest kan du hvarken vara ett salt för jorden eller upplysa världen. Ingen kraft och ingen välsignelse skall utgå ifrån dig, om du än vinnlägger dig där-om, icke ens om du går ut som missionär till hedningarna, ty Guds rike består icke i ord utan i kraft.

Så ännu en sak. Om du genom Guds barmhärtighet har fått lifvets salt och ljus in i ditt hjärta, så se till, 1) att icke saltet mister sin kraft, och 2) att du icke sätter ditt ljus under en skäppal

Kan saltet mista sin sälta? Ja, saltet i oss kan förlora sin kraft, därför att vi icke ha lif i oss själfva utan i Jesus. Om han drager sig undan, då mister saltet sin kraft. Och det kan gifvas anledningar, som göra det nödvändigt för honom att draga sig undan.

Att vara ett salt är liktydigt med att offra sig, att låta sig upplösas, att gifva sitt lif för det, som skall saltas. Att vara jordens salt är att utgifva sig själf för den förlorade världen. Gör du detta, då skall Herren Jesus sannerligen icke draga sig ifrån dig, äfven om han hos dig ser mycken skröplighet, utan han skall i dig dag för dag förnya saltets kraft. Du skall få erfara, att i den mån du mister ditt lif, skall du finna lifvet, finna det både i dig själf och i andra. Och hvad kan vara härligare? Men är du rädd om ditt eget lif, söker du i själfviskhet behålla det, då skall Herren nödgas draga sig ifrån dig, och sedan duger du till intet.

Om man sätter ett ljus under en skäppa, då lyser det icke för dem, som äro i huset. Ja, det slocknar under ett styggt os. Men hvarför skulle man sätta ett vackert och rent ljus under en skäppa? Hvarför skulle man undandraga dem, som äro i huset, Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte? Det kan ju hända, att mörkrets barn i sitt sinnes förblindelse kasta sig öfver ett ljusets barn för att utsläcka detta skinande och brinnande ljus. Lärjungen får icke begära att vara mer än Mästaren. Hafva de kallat honom Belsebub, hur mycket mer skola de icke så kalla hans husfolk! Då gäller det att vakta

skrifter till Kina. — "Jag har nu en längre tid sändt eder "Trons Lif" (en utmärkt engelsk tidning); min tid är mycket upptagen, men om ni funnit den vara er till nytta, så var god sänd mig en rad, och jag skall med glädje fortsätta att sända den." Så skref nyligen en syster i London.

För kort tid sedan kom en skrifvelse från Moodys bibelinstitut i Chicago. Se här ett utdrag: "Käre vän! Kan institutet på något sätt bli er till hjälp i arbetet? — — — Vi ha en böneförening, så ordnad, att hvarje missionsfält ihågkommes i bön. Vid kamratmötena hvarje afton bedja vi för det eller de särskilda fält, som nämnts i kretsen. Dessutom ha vi bönegrupper för olika fält. Det är vår allvarliga önskan att med Guds hjälp vara mer direkt till hjälp och mer än hittills uthålliga i bön för arbetarne på hednafälten. Om ni har några särskilda behof, som kunde frambaras, var därför god och gör dem kända för oss! Dessa böneämnen skola bli registrerade och ihågkomna, till dess svaret kommer, eller det blir klart, att svar ej kan gifvas."

"Vi äro glada", heter det vidare, "att hemvändande missionärer göra institutet till sitt hufvudkvarter, när de passera genom Chicago. Gång efter annan ha vi varit i stånd att bistå missionärer genom att skaffa dem inbjudningar till möten med tillfälle att för den troende allmänheten framställa sin verksamhets behof o. s. v."

Fulton Street missionen i New York, som alltsedan 1857 varit till rik välsignelse genom sina dagliga möten, har likaledes uppmanat oss att insända ämnen till förbön. Ja, den har uppsatt sitt erbjudande i form af ett kort, som till bättre hågkomst hänges på väggen. För en tid sedan insände min hustru ett böneämne, som hade blifvit viktigt för oss. Häromdagen mottogo vi från sistnämnda missions- och bönekrets följande skrifvelse: "Kära herr och fru Linder! Vi blefvo mycket intresserade af edert bref och ha med glädje ihågkommit det ämne till förbön, som däri var framställt. Särskildt lades tungt på våra hjärtan eder bittra missräkning i att bli förvägrade den enda lokal i Pucheng, hvori I kända eder med fördel kunna hålla möten. Vi ha allvarligt bedit, att Gud ville beveka ägarens hjärta eller också gifva eder någon annan utväg, så att I oförhindradt kunnen predika ordet.

Vi bedja med eder om en stor skörd af själar i Shensi."

Hvem vågar säga, att vår mission "hänger i luften"? Nej, vi arbeta icke på något ovisst, vi fäkta icke i vädret. Att Herren Jesus må få sin lön för korssets möda, "hedningarna till arfvedel", det är vårt yttersta mål. Den saken är hans. Vi arbeta på hans order. När vi vandra i hans fotspår, skola vi få se, huru "han själf kommer för att hjälpa oss" (Es. 35: 4), att det är en "banad stig och väg" (v. 8), och att löftet "för dem skall han vara", v. 8 får en härlig uppfyllelse.

Fru *Augusta Berg* skrifver i ett enskildt bref från Yuncheng den 14 sept.:

Ledarekonferensen är nu öfver, och det var en riktigt god konferens, trots att så få kunde komma.

Det var dock 25 delegerade, därtill vårt eget folk och seminarieeleverna. Bröderna Linder, Bergling och R. Andersson kunde inte taga sig fram för regnets skull. Många kineser voro på väg men måste likaledes vända. Vi hoppas innerligt, att vägarna till slutet af månaden skola bli farbara, så att vi få mottaga våra älskade väntade syskon i frid. Hvad det skall bli kärt träffa dem! Vi ha med dem i tankar och förbön delat skilsmässans svårigheter. Herren är trofast!

Det är så härligt nu att efter det flera veckor ihållande regnet se en klar himmel och veta, att folket kan få in sin skörd. Oerhörda skador ha vållats, både hvad hus och gröda beträffar.

... Ni därhemma få lof att riktigt *bedja* in kineserna i Guds rike. Alla lyssna gärna, men endast få taga steget ut.

Fröken *Ester Berg* skrifver i ett enskildt bref också från Yuncheng den 14 sept.:

... Jag har så oändligt mycket att tacka för. Trots sjukdom och värme har det gått liksom en underton af tack och lof genom hela sommaren. "*Lofsång höfves oss*"; de orden ha oupphörligt kommit för mig.

... I går voro Ingeborg och jag i fröken Hallins flickskola för att lära flickorna att sticka. Det var så roligt, fast det var ungefär som en döfstumlektion. Där äro 5 flickor. De äro visst gifta alla utom en, Ma-ta-saos fosterdotter, som dock snart skall gifta sig. En af dem har sin man i seminariet, och i går, medan vi voro i skolan, kom han öfver dit med papper, tusch, pensel m. m., som han köpt åt sin hustru.

För ej längesedan hade jag min första "aftonbön" med en kineskvinn, en fattig, gammal gumma, som fallit och gjort sig illa i benet. Som hon ej hade någon, som kunde hjälpa sig, lät faster henne flytta öfver hit, och här har hon nu bott ganska länge. Om kvällarna har faster ofta hållit aftonbön med henne. Men en kväll, då faster inte var riktigt kry, bad hon, att jag skulle bedja med gumman. Jag gick dit, satte mig på kangen och började tala litet med henne. Så sjöngo vi en sångvers, som vi båda kunde utantill; och sedan skulle jag lära henne ett bibelspråk, men det förstod hon ej riktigt, fick jag efteråt höra genom faster. Därpå började jag bedja men måste mycket snart säga "amen", och då fortsatte gumman. Det hela var ju så obetydligt och ringa, men för mig var det ändå så roligt, ty det var ju en liten början. Nu ger jag gumman massage om dagarna, och hon talar långa ramsor till mig, hvaraf jag inte förstår ens hälften, men ändå ha vi så trefligt tillsammans. Hon är troende och församlingsmedlem.

Ingeborg Ackzell, Svea Wibell och jag sträfva på med språket, och det är så intressant. De andra stora och erfarna hålla på hvar och en med sitt arbete, och det räcker rikligt till för hvar och en.

sig för två ting: fruktan och bitterhet. Eljest kommer ljuset att stå under en skäppa och släckas under ett styggt os till skam för dig själf och skada för andra. Frukta icke! Låt ljuset alltfort lysa för dem, som äro i huset! Blif icke heller bitter! Låt dem, som äro omkring dig, alltjämt se på ditt lif och din vandel, att du är din Faders barn, som är i himmelen!

Och skulle det gå så långt, att dina fiender i sin förblindelse kastade sig öfver dig och utsläckte detta ditt jordelofs ljus — alldeles som det gick Mästaren och efter honom Stefanus, Jakob och andra af de trogna vittnena, och såsom det ännu i dag kan gå ute i hednavärlden — frukta ändock icke utan låt Guds härlighet i Jesu Kristi åsyn intill änden lysa igenom dig! Då skall ditt lifsljus åter tändas bland himlafästets stjärnor för att skina och lysa alltid och evinnerligen bland de förståndiga, som hafva undervisat många till rättfärdighet (Dan. 12: 3). Och där uppifrån skall visserligen en stråle leta sig väg till en eller annan af de förblindade, så att de därigenom få förstånd och kunna säga: "Denne var dock en rättfärdig och ett Guds barn."

Blif ljus, ty ditt ljus har kommit! Och låt ljuset lysa klart! Vandra som ett ljusets barn!

Ur "Filadelfia".

En högtidsafton på K. F. U. M.

Kinamissionens höstmöte.

Svenska Missionen i Kina afhöll sitt höstmöte å K. F. U. M:s hörsal i Stockholm den 5 oktober. Missionens ordförande, missionär E. Folke, var genom sjukdom förhindrad att deltaga, hvarför han ställföreträddes af öfverste Dillner, som, sedan en gemensam sång sjungits, inledde mötet med bön.

Missionär Andrew Ericsson höll därefter ett föredrag, belysande de stora möjligheter, som nu förefunnes, att träda in med evangelium i Kina. Från snart sagdt alla läger ställde man sig välvilligt gentemot missionen och dess arbetare, och rent förunderliga ting hade man under senare år fått bevittna därute, saker, som till fullo visade, huru angelägna de styrande på vissa håll äro att få in kristendomen i landet. Så t. ex. hade vid ett tillfälle — vid dr. John Motts senaste besök i Kina — en enskild person, kines naturligtvis, på egen bekostnad låtit uppföra en byggnad, hvari dr. Motts möten för kinesiska studerande skulle hållas. "Har man väl i vårt kristna land någonsin hört talas om något sådant?" frågade med skäl talaren.

Engelske missionären G. W. Clarke, som varit i Kina i 38 år, och nu åter var på väg ditut tillsammans med sin fru och 18-åriga dotter, talade därefter, tolkad af missionär Blom. "I öfver 38 år

har jag varit i missionens tjänst och känner mig ej utsliten än", började mr Clarke. Hela hans tal och uppträdande vittnade ock tydligt om, att där fanns en god portion af såväl energi och hänförelse som glad förtröstan kvar för det arbete, som ännu väntade honom därute. Med en hel del upplysande siffror visade han, huru missionsarbetet gått framåt under de sista tiotalen af år, men påpekade också, hur *litet*, som var gjort, jämfördt med det, som ännu återstod att göra. Allvarligt lade han sina åhörare på hjärtat att efterkomma Mästarens ord att förkunna evangelium för *hela* skapelsen. Vi äro så benägna, yttrade han, att bli tränga i vår uppfattning om Herrens verk eller, som kineserna bruka säga, att sitta i brunnen och bedöma världen efter den lilla bit däraf, vi kunna se genom brunnsålet. Låt oss bli angelägna att komma nära Herren! Då skola vi likasom han få en vid syn på tingen. Han såg ut öfver *skarorna* och *förbarmade* sig öfver dem, och så sade han till lärjungarna: *gån!* och till dem, som ej själfva kunde gå: *bedjen!* Hur månet ungt lif skulle ej bli rikare och lyckligare, om det åtlodde Mästarens kallelse att *gå!* Härhemma trängas ofta Guds folk likasom rötterna i en kruka, hvari allt för många plantor blifvit nedsatta. Plantera ut plantorna, låt dem få mer jord, och de skola växa sig starka, kraftiga, doftande, färgrika. O, att mången ung man och ung kvinna ville så låta sig omplanteras i Kinas jord — där behöfva ej Herrens vittnen trängas — då skulle mycket mer glädje och välsignelse komma in i deras egna lif, på samma gång som de finge vara medel till att göra många andra rika och lyckliga genom det budskap, de bringade dem.

Efter avslutningsord af dr. K. Fries vidtog samkväm med tedrickning i nedre salen, hvarpå afskedsord lämnades af fru Mina Stålhammar och frökornarna F. Prytz och A. Forsberg.

I. B.

Utdrag ur bref.

Missionär Hugo Linder skrifver:

... Kanske har ingenting så uppmuntrat och starkt mig i arbetet som de sköna vittnesbörd, vi fått, om att Herren har omsorg om oss personligen.

Från ofta alldeles obekanta personer i olika länder och världsdelar komma allt emellanåt kristliga tidskrifter och broschyrer, hvarigenom vi sättas i beröring med de andliga lifsrörelserna i hemlanden samt ofta erhålla verklig andlig välsignelse. Dessa okända vänner ha skaffat sig Kina Inlandmissionens bönelista, där våra namn och adresser finnas upptagna, och så sända de — ofta med stor uppoffring — dessa

En tripp till Nanfeng, Blomsterberget.

“Snälla Hugo, i år får jag väl gå upp till Nanfeng? Jag fick ju inte det, då jag var här sist”, frågade jag en dag min man.

“Nej, det är ej värdt du försöker, det orkar du inte. Du skall komma ihåg, att det är 10 kilometer dit och klättring hela vägen. Det är mycket små bitar, som bärarna kunna bära dig”, var hans allt annat än uppmuntrande svar.

“Ack jo, jag kan nog; jag känner mig så stark nu. Får jag bara försöka?” ifrade jag. Äfven denna gång segrade till slut kvinnans nedärfda öfvertalningsförmåga, och det blef bestämdt, att vi skulle ge oss iväg en morgon.

Vi bodde för tillfället på vårt gamla sommarställe, ett Taoist-tempel på berget Huashan (Blomsterberget). Detta tempel var beläget halfvägs upp till Nanfeng, en af Huashans toppar. Hvarenda dag, då vi skådade uppåt, sågo vi dessa stolta, majestätiska toppar resa sig mot skyn. Och de voro så höga, och de sågo ned på oss, liksom beklagande, att vi voro sådana stackare, att vi ej kunde klättra ditupp för att bese deras mångbesjungna härlighet. Ja, iväg måste vi!

Syster Anna Rosenius, som bodde hos oss, ville också med. Men nog skulle vi ha stolar och bärare, så bestämde vi, hon och jag, ty trots allas ut-sagor trodde vi, att det skulle vara oss till stor hjälp att ha sådana med. Det måste naturligtvis, så resonerade vi, vara någon jämn mark på en så lång sträcka. Så bestämdes dagen, och bärare med stolar hyrdes och kommo till oss redan på kvällen, så att vi kunde begifva oss af tidigt följande morgon.

Glada voro vi, då vi tittade ut på morgonen och funno, att det var en strålande klar dag, och helt lyckliga begåfvo vi oss åstad i våra bärstolar efter att först tillsammans med bärarna ha anbefallt oss i Herrens händer.

Det bar genast uppför, och mycket snart kommo vi till den s. k. “Ångerstenen”. Här måste vi stiga ur våra stolar och börja klättra på egen hand. Icke underligt, att platsen kallas “Ånger-stenen!” Nu gällde det nämligen att ta sig fram på mycket smala trappsteg, inhuggna längs berghällen. Nedanför var den nästan lodräta bergväggen. Men i vår ifver sågo vi ej *nedåt* utan *uppåt* och *framåt*, och det hjälpte oss.

Efter en stund bar vägen nästan lodrätt uppåt genom en bergklyfta, och vi fingo nu klättra som i en stegen med tillhjälp af järnkedjor, spända vid hvardera sidan. Snart kommo vi dock åter ut i det fria och hade framför oss en jämn gångstig. Men den varade blott några minuter; sedan hade vi åter att klättra.

Komna nästan upp till toppen af detta berg, som kallades Peh-feng, gingo min man och vår tjänare förut. Syster Anna och jag togo det med lugn — nästan för lugnt tyckte den förra. Men hon skulle ej ångra det. När vi äntligen kommo upp

och fram till det tempel, som låg på bergets topp, bjödos vi att stiga in i ett gästrum, och hvad fingo vi se? Jo, en mycket välkommen syn. Där stod, till Annas glada öfverraskning, icke blott ett dukadt kaffebord utan ett födelsedagsbord! Det var nämligen Annas födelsedag. Här var därför dukadt med blommor, presenter, tårta m. m. Sedan vi sjungit en födelsedagssång, slogo vi oss ned vid bordet, som stod framför ett fönster, hvarifrån vi hade den härligaste utsikt, och där njöto vi i fulla drag af vårt kaffe.

Sedan vi talat något med den vänlige prästen, bar det åter i väg öfver kullar och kala, branta berg, tills vi äntligen nådde vårt mål, Nanfeng. Våra stolar kunde vi göra mycket litet bruk af. Men under vägen fingo vi njuta af de allra vackraste scenerier. Öfverallt reste sig väldiga trädbevaxta berg, och mellan dem utbredde sig dalar, fulla af buskar, blommor, ormbunkar m. m. Längst ned såg man en oändlig slätt med städer, byar och floder.

Ibland gick vägen genom tjocka skogar af furu och tall, så att man kunde tro sig vara förflyttad till gamla Sveas land. Huru jublande blir ej hjärtat, då man för en liten stund kommer ifrån hvardags-lifvets strider och i fulla drag får njuta af Guds skapelse, den härliga fria naturen!

Framkomna till Nanfeng var det skönt att få hvila ut en stund, innan middagen intogs. Däruppe träffade vi två gamla gummor, den ena sjuttio två år, som på sina små fötter hade gått hela den tjugu kilometer långa vägen ifrån bergets fot. De voro däruppe för att hjälpa prästerna med sömnad. Huru innerligt glada voro de ej att träffa oss! Vi vittnade för dem om den sanne Guden, men ack, de hade så svårt att fatta något, voro så slöa.

Just som vi intogo vår välsmakande middag, bestående af degstrimlor och grönsaker, fingo vi höra ett smattrande mot fönsterrutan. Hvad var det? Jo, regn! Hvad var nu att göra? För att ej bli hindrade i klättringen hade vi ej tagit paraplyer eller regnrockar med oss. Inga funnos heller att låna. Det återstod oss således ej annat än att ge oss åstad utan något skydd, ty hem *måste* vi. Jag hade ju min lille gosse, som väntade på mig. Prästerna och gummorna försökte öfvertala oss att stanna, men vi fingo ej lyssna till deras råd. Våra bärare följde oss några steg; sedan förklarade de, att de ej ville gå längre. Vi sade, att de fingo göra, som de ville. De stannade efter, tills de voro säkra att ej blifva anlitade, och nära hemmet upphunno de oss.

Regnet, som vi hoppades skulle afstanna, tilltog mer och mer. Det dröjde ej länge, förrän små bäckar började rinna öfver våra fötter. Ju längre vi gingo, dess större blefvo de. Kedjorna och sten-trapporna voro hala, så det gällde att taga säkra tag både med händer och fötter. Ett felsteg kunde ha sändt oss utför de kala klipporna ned i djupet, där en säker död hade varit oss till mötes. Det enda, vi kunde göra, var att anropa Gud om hjälp.

Komna till bergklyftan fingo vi oss riktiga duscher. Men den värsta biten var ännu kvar. Nedanför bergklyftan voro, som redan är nämnt, och

trapporna uthuggna längs den kala, branta bergväggen, och nedanför den strömmade som en brusande fors. Den ställde till ett väldigt väsen. Både brus och åsynen af denna fors gjorde sitt bästa till att göra oss yra i hufvudet. Sedan hade vi några mycket spännande ögonblick, då kedjan tog slut ett litet stycke, och vi hade att balansera oss fram utan något annat stöd än berghällen. Detta var just, innan vägen tog af till Ångerstemplemet. När vi äntligen kommo dit och nu visste, att all fara var förbi, voro i och med detta alla mina krafter slut. De återstående stegen till vårt hem hade för mig blifvit omöjliga att taga utan stöd af en stark, manlig arm. Under hela vägen hade ej varit någon möjlighet till hvila, ty vi voro så våta.

Så slutade vår intressanta färd till Nanfeng. Vi kunde ej annat än af fulla hjärtan prisa vår himmelske Fader, som hållit sin beskyddande hand öfver oss alla.

Maria Linder.

Bön för Kinas muhammedaner.

Från mr. F. H. Rhodes i Chefoo har ankommit ett upprop om bön för arbetet bland muhammedanerna i Kina, hvilka hittills, i stort sedt, ej nåtts af evangelium.

Från olika delar af landet ingå emellertid meddelanden om att Gud håller på att öppna tillträde äfven till den muhammedanska befolkningen. Sålunda skrifver en missionär från mellersta Kina: "Jag är mer än någonsin öfvertygad om, att Herrens tid har kommit för muhammedanerna." En annan missionär, som arbetar i nordvästra Kina, skrifver: "Muselmännen i denna stad hafva vaknat och visa såsom aldrig förr intresse i religiöst afseende." Från andra delar af Kina, särskildt södern, ingår anhållan om förbön för muhammedaner, som börjat fråga efter evangelium.

Mr. Rhodes' upprop är närmast föranlett af en ung muhammedansk mans omvändelse och offentliga bekännelse af kristendomen. Denne, hvars namn är Bai, har blifvit anställd som evangelist och har skrifvit ett öppet bref till sina förra trosfränder med angifvande af de skäl, som ledt honom att mottaga Kristus som Frälsare. Denna trosbekännelse sprides nu i traktatform af missionärer och infödda kristna bland muhammedanerna öfver alla Kinas tjugutvå provinser och är försedd med en inbjudan till de muhammedanska ledarne att på närbelägna missionsstationer göra sig närmare underrättade om den kristna läran.

Vi tro, så slutar mr. Rhodes sitt upprop, att Herren har särskilda nådesafsikter med de länge försummade muhammedanska millionerna i Kina, och vi inbjuda eder alla att med oss förena eder i bön för Kinas muhammedaner liksom för de direkta försök, som just nu pågå att göra Guds nåds evangelium känt för dessa frälsningsbehöfvande i Islam bundna skaror. Så vidfogas till sist följande

Särskilda böneämnen.

1) Att inom hvarje trakt af Kina, där muhammedaner finnas i större antal, Herren må uppväcka

arbetare, som bland dem förkunna hans nåds evangelium.

2) Att de infödda kristna må komma ifrån sina starka fördomar mot muhammedanerna, och att Herren Jesu Ande må leda dem till mer bön för den midt ibland dem boende muselmanska befolkningen samt till mer nitälskan för deras förande till Kristus.

3) Att alla muhammedanska sanningssökare må få en så klar blick för Herren Jesus och hans på korset fullbordade verk, att de icke längre frukta Islams makt utan i gudomlig kraft öppet följa och bekänna Frälsaren.

4) Att Herren i sin nåd må skydda evangelisten Bai och hans hustru samt andra från muhammedanismen omvända här och där spridda kineser. Må alla den ondes anslag att förhindra eller nedtysta sådana vittnesbörd genom Guds nåd göras om intet eller bidra till en ökad välsignelse samt vår Herre Jesu Kristi förhålligande!

Utom sitt allmänna intresse har mr Rhodes' upprop en särskild betydelse för S. M. K., emedan vår unge, nitiske broder Bai arbetar i staden Huai-ching, hvars område omedelbart gränsar till vårt Honanfält. När vi bedja Gud för honom och hans maka, hafva vi ju en särskild anledning att bedja om väckelse genom dem eller andra redskap bland de många tusen muhammedaner, som hafva sin hemort inom just vårt fält. Vi hafva nästan alltid bemötts vänligt af dessa, till och med hos dem sett ett visst intresse, men ännu icke fått se någon komma helt öfver på Herrens sida. Hvilket lidande det skulle medföra att vara den förste, som bekände Kristus bland Islams bekännare, t. ex. i Honanfu, kan den oinvidge ej föreställa sig, men säkert är, att det skulle fordra mer än mänskligt mod. Må vi ropa till Gud, att den politiska omstörtningen, som brutit ned så många skrankor, äfven i detta afseende får rödja undan många hinder, att den Helige Ande ville kalla ut någon sådan förgångsman som Bai äfven på vårt fält, och att både missionärer och infödda kristna må bli i stånd att antaga sig muhammedanernas sak så, som den behöfver och förtjänar!

Bönhörelse.

För några år sedan dog en skomakare i en af Amerikas större städer. Han hade många år varit troende och en uppriktig vän både till söndagsskolan och hednamissionen. Under sina sista lefnadsår var han på grund af förlamning bunden vid sängen, hvarför han icke mer kunde taga personlig del i arbetet. Men han kunde *bedja*, och det gjorde han.

Det var isynnerhet en viss mission i Kina, som han omfattade med kärlek och gjorde till föremål för allvarlig bön. Man såg honom ofta, där han låg, skriva ned något i en bok, som han icke visade för någon. Efter hans död fann man denna bok. Den visade sig innehålla ett slags dagboksanteckningar öfver hans förböner.

Där stod t. ex.:

D. 1 sept. Har innerligt bedit för missionen i N., att den icke måtte behöfva lida någon timlig brist utan få allt, hvad den behöfver.

D. 2 sept. Har bedit för syster A., att Gud måtte skänka henne allt godt till både kropp och själ.

D. 3 sept. Har bedit för missionär P., att Gud ville välsigna hans arbete.

D. 4 sept. Har bedit för missionär N., att Gud ville bevara honom på alla hans vägar.

I denna stil fortgick det. Den käre gamle hade gått efter en viss ordning för att icke glömma någon och något.

Nu tänkte de, som funno boken: "De våra i Kina skola säkert glädjas öfver att se, att de haft en vän, som så troget bedt för dem. Vi vilja skicka dem boken." Och på detta sätt kom den ut till en missionsstation i Kina. Här förde också missionärerna en dagbok.

Och nu kommer det märkliga. Vid en jämförelse mellan skomakarens lilla dagbok och de af missionärerna gjorda dagboksanteckningarna visade det sig, att förbön och bönhörelse åter och åter hade samma datum. Så t. ex. stod i missionens dagbok:

D. 1 sept. D. D. fick från en okänd vän helt oväntadt en gåfva på 5,000 pund sterling.

D. 2 sept. För syster Anna, som några dar legat allvarligt sjuk, har i dag en glädjande förbättring inträdt.

D. 3 sept. Missionär P. höll i byn Tsao ett mycket välsignadt möte. Efteråt kom den ene efter den andre för att tala med honom.

D. 4 sept. Röfvere ha hemsökt byn W., men missionär N:s hem blef skonadt.

På detta sätt stämde böckerna på ett öfverraskande sätt öfverens. Det var börens lag, som hade verkat på många tusen mils afstånd. En enkel man, som förstod sig på att bedja, hade i Amerika dragit i snöret, och välsignelsens strömmar hade flödat i Kina.

Strödda meddelanden.

Stor efterfrågan på biblar, Nya testamenten och bibeldelar förefinnes alltjämt i Kina. Från Shanghai meddelar dr. Bondfield, att blott under april månad utsändes från bibelhuset 317,000 ex. Under detta års fyra första månader ha utlämnats 158,000 ex. mer än under motsvarande månader 1912.

* * *

Hungersnöd tyckes åter hota vissa provinser af Kina, bl. a. Honan. Den lär orsakas af den långvariga torkan. Redan under flera föregående år hafva skördarna i denna provins varit mycket dåliga. En missionär skrifer, att hungersnöden stirrar många af de olyckliga invånarna i ansiktet.

* * *

En slående kontrast. Den, efter hvad man vet, första moderna missionsatlasen, som utkom år 1839, innehåller icke någon karta öfver Kina. Den enda

missionsstation, som den tiden fanns i det stora kejsardömet, nämligen Canton, kunde lätt återfinnas på en vanlig karta öfver Asien.

Efter dessa 74 år äro missions- och utstationsernas antal i Kina omkring 4,000. På dem samlas hvarje söndag medlemmar af 3,000 kristna församlingar. Missionärerna hafva vid sin sida 15,000 kinesiska medhjälpare, bland dem 550 särskildt invigda pastorer.

Utresande missionärer.

Lördagen den 11 oktober kl. 1/2 8 e. m. afreste till Kina via Petersburg och Sibirien fru *Mina Stålhammar* samt fröknarna *Anna Janzon*, *Frida Prytz*, *Agnes Forssberg* och *Maria Hultkrantz*. Med samma ångbåt, Oihonna, afreste äfven mr och mrs Bird, tillhörande Kina Inlandmissionen. Våra systor få nu större delen af vägen sällskap med dessa makar samt med missionär Clarke, hans fru och dotter, som förut afrest till Petersburg.

En stor skara missionsvänner hade samlat sig nere vid Skeppsbron för att säga de kära resenärerna farväl, och då ångfartyget lade ut, uppstämades från kajen först: "Vår Gud är oss en väldig borg" (v. 1), så "En tillflyktsort är urtidens Gud" och till sist: "Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara".

Åt denne Guden, "hvars ögon öfverfara hela jorden för att *med sin kraft* bistå dem, hvilka med sina hjärtan hängifva sig åt honom", vare våra älskade, utresande syskon anbefallda!

Missionslitteratur.

Det nutida missionsläget i världen af dr. Karl Fries, utg. på Ev. Fosterlandsstiftelsens förlag. Pris 10 öre.

En förträfflig liten skrift, som förtjänar vidsträckt spridning. Innehållet angifves af titeln. Särskild uppmärksamhet fästes vid den nutida kampen mellan kristendomen och muhammedanismen och denna kamps utomordentliga betydelse.

På broschyrens baksida lämnas några statistiska uppgifter öfver af svenska missionärer utfördt arbete i icke kristna länder.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under september månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
872.	Önämnd, Tranås, gm K. B.	15: —
873.	S. gm E. B., Göteborg	10: —
874.	C. A., Vadstena	15: —
875.	E. och I. W. i Dj. gm A. I W., Söderhamn	25: —
	Transport	65: —

N:o		Kr. Ö.	N:o		Kr. Ö.
	Transport	65: —		Transport	2,134: 57
876.	Kollekt i Ofvanmyra gm J. P.	65: —	935.	Öfverskott på respengar gm A. J. ...	0: 40
878.	Es. 55: 12, Ystad, till hjälp för utresor	50: —	936.	»Tack för ett lån», E. W., Linköping	5: —
880.	Kollekt från Mosshult till missionä- rernas utresor gm W. L.	8: —	938.	K. F. U. M:s Missionskretsar till E. O. Beinhoffs underhåll gm P. W.	569: 71
881.	Margaretas, Margits och Vivans som- marskörd, gm A. B., Skellefteå ...	5: 84	939.	Kollekt vid bönestund i Baggetorp gm H. H.	5: —
882.	Kollekt vid Kinamötet den 21/8 gm d:o	20: —	941.	Onämnd, med oändlig tacksamhet mot Gud, gm L. H.	50: —
883.	Från småskolebarnen i Ersmark gm K. E.	6: —	942.	Från Missionsvänner i Källunge gm A. B.	25: —
885.	Kollekt vid Kinamöte i Uppsala gm A. B.	12: —	943.	Bidrag till missionärernas utresa från H. G., Djursholm	25: —
886.	Försäljningen i Betel, Malmö, 22/4 gm J. S.	483: 62	944.	H. S., Vännäs	25: —
887.	Fru F. gm J. S.	7: —	945.	Syföreningen i Hackvad gm A. N.	25: —
888.	I. N. gm J. S.	5: —	946.	J. P. gm M. B.	5: —
889.	E. T. gm J. S.	10: —	947.	Askeby mfg gm C. F. L.	35: —
892.	Kollekt i Björnö gm N. H.	12: —	948.	M. I. till Maria Pettersons underhåll gm H. I., Elgarås	25: —
893.	Onämnd, gm F. M., Glemmingebro	25: —	949.	K. F., Stockholm	100: —
894.	N. O., Huskvarna, gm S. S.	15: —	950.	Tabors mfg i Sandsryd gm J. F. J.	150: —
895.	M. L., » » »	10: —	951.	Kinasyföreningen i Eksjö gm S. J.	130: —
896.	1 Kor. 15: 57—58	30: —	952.	F. P.	13: 25
897.	Från syföreningen å Wallen, Nor- dingrå, gm A. R.	10: —	953.	»Droppar»	20: —
898.	Rom. 1: 14	100: —			3,342: 93
899.	Math. 21: 3	100: —			
900.	S. E., Stockholm	10: —			
901.	Från K. F. U. M:s missionskrets i Göteborg till Andrew Ericssons underhåll	175: —			
903.	Insamling vid »öresmöte» gm F. F., Sundsvall	12: 13			
904.	J. N., Sundsvall, gm F. F., Sundsvall	5: —			
905.	Daggryningen i K. M. A. till Ester Bergs underhåll, 4:de kv.	225: —			
906.	J. F., Ullervad	11: 25			
909.	Tackoffer	50: —			
910.	A. O., Norderö, gm E. B.	100: —			
911.	E. S. till M. Ringbergs underhåll gm A. A.	10: —			
912.	Resebidrag till missionär Blom, gm H. B., Hofva	10: —			
913.	Af kollekt vid missionsmöte i Hofva, gm H. B., Hofva	10: —			
914.	Resebidrag i Mariestad till missionär Blom, gm A. H.	5: —			
916.	Tillägg ur kollekten vid missions- mötet i Hofva gm H. B.	20: —			
917.	A. C., Adelföf, gm G. Ö.	25: —			
918.	O. L., Gefle	30: —			
919.	Del af behållning från fest i Gillberga gm M. H.	12: —			
920.	»Ett tackoffer»	20: —			
921.	E. E. gm F.	50: —			
922.	Ur en bössa gm F.	5: —			
923.	P. N. för sålda stolar gm O. A. O., Östervåla	11: 35			
924.	Från söndagsskolan i Huskvarna gm N. O.	12: —			
925.	R. L., Uppsala	5: —			
926.	H. H., Åfärd	10: —			
927.	»Blanka pengar», bidrag till missio- närernas utresor	35: 25			
928.	Ur sparbössan, bidrag till missionä- rernas utresor	9: 75			
929.	Sparbössemedel från Säbylund-Folke- torps ungdomsförening o. Brånsta sön- dagsskola gm B. L. till W. Westers underhåll	165: —			
930.	Es. 12: 3—6, F. v. O.	10: —			
931.	Kollekt i Nässundet gm E. L.	18: 81			
932.	» i Storegården, Gössäter, gm M. J.	12: 07			
933.	Kollekt i Kinne-Wedum gm F. G. D.	20: —			
934.	Af en vän vid möte på Essgårdet gm A. J.	0: 50			
	Transport	2,134: 57			

Särskilda ändamål:

877.	»Förr än de ropa, vill jag svara», Ystad till missionsstation i Kueh- lioh-chen, gm E. N.	100: —
879.	Ett tackoffer på 50-årsdagen från två systrar att användas på Maria Ny- lins teg. Joh. 10: 16	100: —
884.	Från Kinakretsen i Skellefteå för skol- gossen Chia-teh-chuan gm S. N. ...	75: —
890.	J. E. S., Malmö, till Ho Sü-peis underhåll	50: —
891.	Från tre vänner gm J. S., Malmö, till Maria Pettersons skolbygge ...	40: —
902.	»Ett tackoffer» till medhjälparens ål- derdomsunderstöd	10: —
907.	Onämnd till J. E. Olsson, att använ- das efter godtfinnande, gm A. A., Kristinehamn	10: —
908.	Till hemmet för missionärernas barn från M. B.	25: —
915.	Af en barnvän, till barnens hem, gm H. B., Hofva	20: —
937.	K. S., N. J. och andra vänner till skolverksamheten gm N. J., Born- holm	20: —
940.	Från H. L., till Gong-sins 1/2 års underhåll, gm M. B.	30: —
954.	Till en älskad makas minne, till jul- gåfvor att disponeras af A. och A. Berg	16: 42

Summa under sept. månad kr. 3,839: 35

Under januari—aug. månader » 62,454: 77

Under januari—sept. månader kr. 66,294: 12

Med varmt tack till hvarje gifvare.

*Så säger Herren, han, som ock utför sitt verk:
Ropa till mig, så vill jag svara dig. Jer. 33: 2, 3.*

Försäljning.

Syföreningen för S. M. K. anordnar till förmån
för missionen en försäljning tisdagen den 25 novem-
ber å K. F. U. K:s lokal, Brunnsгат. 3.
Vidare längre fram.